

MONEY 101

กฎแห่งความมั่งคั่ง 9 ประการ (ที่คุณควรรู้ตั้งแต่อยู่ในโรงเรียน)

จักรพงษ์ เมษพันธุ์

*** สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2554 โดย จักรพงษ์ เมษพันธุ์: ห้ามคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใดของงานเขียน หรือทั้งหมด ก่อนได้รับอนุญาต **

“แต่... สิทธิแห่งความมั่งคั่ง
ที่คนเราทุกคนมีเท่าเทียมกัน”

“ความมั่งคั่ง”

สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน

“ความมั่งคั่ง” เป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่อยากมี แต่กลับมีบางคนเท่านั้นที่ทำได้

ผมเองเป็นคนหนึ่งที่มีความเชื่อมาโดยตลอด ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงาน ว่าตัวเองนั้นสามารถประสบความสำเร็จทางการเงินและมั่งคั่งร่ำรวยได้

ด้วยความเชื่อว่า ทำได้ มีได้ (มีสิทธิ) จึงตั้งหน้าตั้งตาค้นหาวิธีการ และลงมือทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างจริงจัง จนประสบความสำเร็จ มีความมั่งคั่งในแบบที่ตัวเองต้องการ ภายในระยะเวลา 10 ปีเศษ

หนังสือ “Money 101: กฎแห่งความมั่งคั่ง 9 ประการ” ที่อยู่ในมือท่านขณะนี้ คือ บทสรุปจากปลายทาง ที่นำกลับมาบอกเล่าให้กับผู้คนที่กำลังเริ่มต้นทำงานสร้างความมั่งคั่งให้กับตัวเอง ด้วยหวังว่าจะไม่ต้องเดินทางให้เสียเวลา เหมือนกับบางช่วงบางตอนของผมในอดีต

อย่างไรก็ดี ผมยังขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่พูดถึงเทคนิคหรือวิธีการ แต่จะฝากไว้เพียงหลักการ ด้วยเหตุที่เชื่อว่า “วิธีคิด” ยังไงเสียก็สำคัญกว่าและต้องมาก่อน “วิธีทำ” เพราะถ้าคิดผิด ก็ยากที่วิธีทำจะถูกต้อง

ทั้งนี้วิธีคิดที่ผมบอกเล่าไว้ในหนังสือเล่มนี้ อาจสวนทางกันกับความคิดของคนทั่วไปอยู่บ้าง ซึ่งก็คงไม่น่าแปลกอะไร เพราะวิธีคิดที่ผมนำเสนอในกฎแห่งความมั่งคั่งทั้ง 9 ประการ เป็นวิธีคิดของคนส่วนน้อย แต่เป็นคนส่วนน้อยที่มั่งคั่งและร่ำรวย

ผมเชื่อเสมอว่า “ความมั่งคั่ง” เป็น “สิทธิ” ที่มนุษย์ทุกคนพึงมี พึ่งได้ ด้วยกันทุกคน สุดแต่แต่ที่ว่า เราจะใช้สิทธิดังกล่าวหรือไม่

คนเรามี “สมอง” เป็นทรัพย์สินที่ทรงพลังที่สุดเหมือนกัน และมี “เวลา” เป็นทรัพยากรที่ล้ำค่าไม่แตกต่างกัน แต่สุดท้ายปลายทางแล้ว ผลลัพธ์ของชีวิตคนเรานั้นแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง

ทั้งหมดขึ้นอยู่กับ “วิธีคิด” และการ “ใช้เวลา” ของตัวคุณเอง

ขอ “ความมั่งคั่ง” จงสถิตอยู่กับคุณ

จักรพงษ์ เมษพันธุ์

เริ่มต้นเดินทางสู่อิสรภาพ ทางการเงินอย่างแท้จริง

“หนังสือเล่มนี้ อธิบายวิธีการอย่างเข้าใจง่าย ชัดเจน เหมาะ
สำหรับทุกคนที่ต้องการมี “อิสรภาพทางการเงิน”

- บัณฑิต อึ้งรังษี: คอנדักเตอร์ และนักเขียน

“หากคุณอยากปลดปล่อยตัวเองจากการเป็นทาสยุค
ใหม่ หนังสือเส้นทางสู่อิสรภาพทางการเงินอย่างแท้จริง ให้สิ่งที่คุณ
ต้องการได้”

- โอบาร ภัทรกอบกิตต์: แฟนพันธุ์แท้ตลาดหุ้นไทย,
นักเขียนและวิทยากรการลงทุน

“อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้สึกชอบมากครับ เพราะคำว่า “อิสระทางการเงิน” ในหนังสือเล่มนี้ได้สร้างความหวังให้กับ
ทุกคน เพราะไม่ได้หมายถึงการมีเงินเยอะๆเพียงอย่างเดียว อย่างที่คนทั่วไปเข้าใจกัน”

- ณรงค์วิทย์ แสนทอง: วิทยากร ที่ปรึกษาและนักเขียน

ชื่อหนังสือ: “เส้นทางสู่อิสรภาพทางการเงินอย่างแท้จริง” เริ่มต้นง่าย แค่มองเห็น

ผู้แต่ง: จักรพงษ์ เมฆพันธุ์

สำนักพิมพ์: ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ราคา: 170.- บาท

กฎแห่งความมั่งคั่ง 9 ประการ

- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 1: ความมั่งคั่ง เริ่มต้นที่การใช้จ่าย (ไม่ใช่เงินที่หาได้)
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 2: สร้าง “ทรัพย์สิน” ก่อนซื้อ “หนี้สิน”
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 3: วางแผนเกษียณ ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงาน
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 4: เตรียมพร้อมรับมือกับเรื่องร้ายๆ (แล้วชีวิตจะพานพบแต่เรื่องดีดี)
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 5: ลงทุนความรู้เป็นอันดับแรก
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 6: ลงทุนเพื่อกระแสเงินสด
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 7: บริหารเงินอย่าง “มีระบบ” และ “เป็นระเบียบ”
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 8: รวยไม่ได้ ถ้า “ให้” ไม่เป็น
- กฎแห่งความมั่งคั่ง # 9: คิด-ทำ-มี

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 1

ความมั่งคั่ง เริ่มต้นที่ “การใช้จ่าย”

(ไม่ใช่เงินที่หาได้)

“รายได้” ไม่ใช่ตัวชี้วัดความมั่งคั่ง

ในโลกทุนนิยม มีคนจำนวนไม่น้อยเชื่อกันว่า คนที่หาเงินได้เยอะ คือ คนรวย¹ เพราะสิ่งที่คนส่วนใหญ่เห็นกันอยู่ตลอดก็คือ คนที่มีรายได้เยอะ จะมีความสามารถในการจับจ่ายที่สูงกว่า ซื้อหาสิ่งอำนวยความสะดวกเต็มเต็มชีวิตให้มีความสุขได้มากกว่า และมีระดับความเป็นอยู่ที่ดีกว่า

ผมอวยกว่าช่างเครื่อง ผู้จัดการอวยกว่าเสมียน พนักงานเอกชนอวยกว่าลูกจ้างภาครัฐ เพราะหาเงินได้มากกว่า มีความสามารถในการจับจ่ายมากกว่า และมีระดับความเป็นอยู่ที่ดีกว่า

ด้วยเหตุที่เชื่อว่า “เงิน” คือ สัญลักษณ์ของความมั่งคั่ง คนเราจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้มีเงินมากขึ้น และมักหยิบเอา “เงิน” มาเป็นปัจจัยหนึ่งในการเลือกวิถีทางดำเนินชีวิตอยู่เสมอ คนจำนวนไม่น้อยเลือกเรียนสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบเพราะเงิน ทนทำงานที่ตัวเองไม่รักเพราะเงิน และที่เลวร้ายที่สุด คือ ยอมทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพื่อเงิน

มีเงินมากแล้วจะรวยขึ้นจริงไหม ถ้าจริง ทำไมคนที่ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 หรือนักกีฬาเหรียญทองโอลิมปิกบางคน ถึงกลับมาจนได้อีกครั้ง

¹ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคำว่า “รวย” ว่า ได้มาก เช่น วันนี้รวยปลา, มีมาก เช่น รวยทรัพย์ รวยที่ดิน.

วงจรของเงิน

ซีริล นอร์ทโคท พาร์กินสัน นักเศรษฐศาสตร์ชื่อดัง เจ้าของผลงาน “กฎของพาร์กินสัน” (The Parkinson's Law) กล่าวไว้ว่า “The demand upon a resource tends to expand to match the supply of the resource.” หรือ ความต้องการทรัพยากรจะเพิ่มตามจำนวนทรัพยากรที่มีอยู่

ผลงานของพาร์กินสันถูกนำไปอธิบายเรื่องประสิทธิภาพในการทำงาน โดยว่ากันว่า หากเรายืดเวลาให้กับงานใดงานหนึ่งออกไป ใ่ว่างงานนั้นจะทำได้ดีขึ้น เพราะสุดท้ายแล้วคนเราจะยืดเวลาทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่ขยายออกไปอยู่ดี

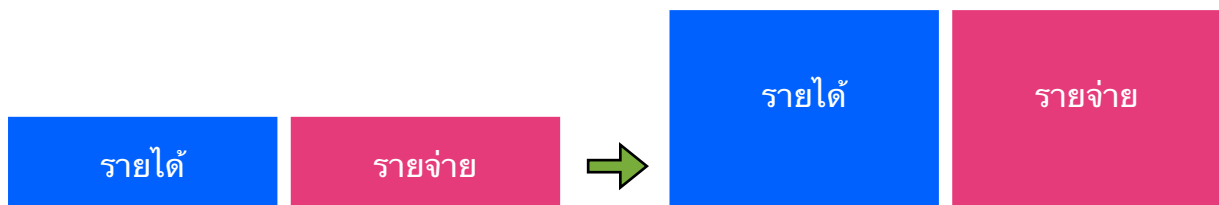
คุณครูมอบหมายงานชิ้นหนึ่งให้เด็กสองกลุ่ม กลุ่มแรกให้เวลาทำ 2 สัปดาห์ กลุ่มที่ 2 ให้เวลา 4 สัปดาห์ ตามแนวคิดของพาร์กินสัน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้จะมีระดับผลงานที่ไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะไม่ว่าอย่างไร เด็กทั้งสองกลุ่มก็จะเริ่มทำงานในช่วงวันท้ายๆ ก่อนถึงเส้นตายอยู่ดี

หากเราลองเปลี่ยนทรัพยากรจาก “เวลา” มาเป็น “เงิน” ดูบ้าง ก็จะได้ผลลัพธ์ที่ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ

“มนุษย์มีความสามารถในการเขยิบค่าใช้จ่ายให้เทียบเท่ากับรายได้ที่หามาได้เสมอ”

หรือพูดให้ง่ายขึ้นก็คือ ยิ่งหาเงินได้มากเท่าไร คนเราก็ยิ่งใช้จ่ายมากขึ้นเท่านั้น ตามกำลังซื้อที่เพิ่มขึ้น จากที่เคยใช้โทรศัพท์ธรรมดา ก็กล้าที่จะซื้อสมาร์ทโฟนเครื่องละเป็นหมื่นมาใช้งาน จากที่เคยดูทีวีอะไรก็ได้ ก็ต้องเปลี่ยนเป็นแอลอีดีให้สมฐานะ คอนโดมีเนียมหลังเก่าที่เคยอยู่ก็เริ่มเล็กลงไป บ้านเดี่ยวหลังใหม่กระโดดเข้ามาอยู่ในความคิดแทน

ไม่เชื่อลองสังเกตตัวเองหรือคนใกล้ตัวดูก็ได้ว่า ทุกครั้งที่ได้เงินเดือน โบนัส คอมมิชชั่น หรือค่าล่วงเวลาเพิ่มขึ้น คุณเหลือเงินมากขึ้นหรือเปล่า หรือว่าได้เพิ่มมากแค่ไหนก็ยังไม่พอใช้อยู่ดี

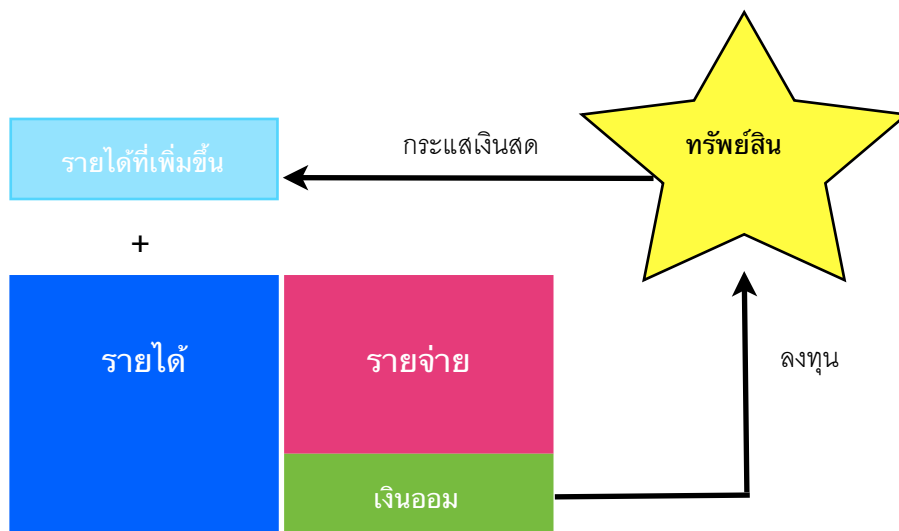
คำว่า “กำลังซื้อ” หรือ “อำนาจในการจับจ่าย” นั้น แท้จริงแล้วเป็นเพียงความรู้สึกที่ผูกติดอยู่กับรายได้ของเราเอง มีเงินมาก ก็รู้สึกว่ามีอำนาจซื้อเยอะ แต่หาใช่ตัววัดความมั่งคั่งแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะความมั่งคั่งเป็นเรื่องของการสะสมหรือสั่งสม ดังนั้นจึงไม่ได้วัดจากเงินที่หาได้ แต่วัดกันที่เงินเหลือหรือเงินสะสมมากกว่า

นายแพทย์หนุ่มจบใหม่คนหนึ่ง ทำงานวันจันทร์-ศุกร์ที่โรงพยาบาลเอกชน ช่วงเย็นและเสาร์-อาทิตย์เปิดคลินิกตัวเอง รายได้เฉลี่ยเดือนละ 90,000 บาท แต่มีภาระค่าใช้จ่าย 100,000 บาทต่อเดือน อาจจะยากจนกว่าพนักงานบริษัทรายได้ 20,000 บาท แต่กินเหลือเก็บทุกเดือนก็ได้

จะว่าไป “เงิน” ก็เหมือนสสารอื่นๆในโลก มีการโยกย้ายถ่ายเทอยู่ตลอดเวลา เมื่อมีเงินไหลเข้ามา ก็ต้องมีบางส่วนไหลออกไปกับการใช้จ่าย คนที่กักเงินไว้กับตัวไม่ได้ ต่อให้หาได้มากเท่าไร ก็ไม่มีทางรวย ตรงกันข้ามกับคนที่รู้จักกักเก็บเงินไว้อยู่กับตัว แม้จะหาได้น้อยกว่า แต่ใช้จ่ายเป็น เก็บออมเป็น ก็จะรวยกว่าได้ในท้ายที่สุด

จะเกิดอะไร? หากเราใช้จ่ายน้อยลง

วงจรเงินของคนรวย

ทันทีที่คุณลดการใช้จ่ายบางอย่างที่ไม่จำเป็น เงินที่คุณประหยัดได้จะกลายเป็นเงินออม และถ้าหากคุณนำเงินออมดังกล่าวไปลงทุนสร้างทรัพย์สิน ทรัพย์สินดังกล่าวก็จะสร้างผลตอบแทนคืนให้กับคุณ กลายเป็นรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น

ทั้งนี้การลดค่าใช้จ่ายที่กล่าวถึง ไม่จำเป็นต้องเป็นค่าใช้จ่ายรายการใหญ่ หรือค่าใช้จ่ายสินค้าฟุ่มเฟือย เพราะเพียงแค่ลดค่าใช้จ่ายเล็กๆ ที่ต้องจ่ายเป็นประจำ ก็สามารถสร้างความมั่งคั่งให้กับเราได้เหมือนกัน

ยกตัวอย่างรายจ่ายเล็กๆในชีวิตประจำวันอย่างกาแฟสดสักแก้วหนึ่ง ที่คุณต้องแวะซื้อทุกเช้าก่อนเข้าทำงาน สมมติว่า กาแฟถ้วยนั้นมีราคา 25 บาท ถ้าคุณดื่มทุกวันที่ไปทำงาน ค่าใช้จ่ายกาแฟสดในแต่ละสัปดาห์

*** สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2554 โดย จักรพงษ์ เมษพันธุ์: ห้ามคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใดของงานเขียน หรือทั้งหมด ก่อนได้รับอนุญาต **

ของคุณก็จะเท่ากับ 125 บาท (25 บาท/วัน x 5 วัน) หรือคิดเป็น 6,250 บาทต่อปี (หาก 1 ปี ทำงาน 50 สัปดาห์) หากดื่มกินต่อเนื่อง 30 ปี จะเป็นเงินทั้งสิ้น 187,500 บาท

จะว่าไปรายจ่ายที่แสดงข้างต้น ก็ดูไม่เยอะมากเท่าไร แต่หากคุณทำในสิ่งตรงกันข้าม นั่นคืองดกาแฟสด (หันมาทานกาแฟฟรียที่ออฟฟิศ) คุณก็จะมีเงินเหลือสัปดาห์ละ 125 บาท

นี่จะเกิดอะไรขึ้น หากคุณนำเงินดังกล่าวไปลงทุนในทรัพย์สินที่ให้ผลตอบแทน 10 เปอร์เซ็นต์ต่อปี

- 1 ปี เงินค่ากาแฟของคุณ จะงอกเงยเป็น 7,150 บาท
- 5 ปี เงินค่ากาแฟของคุณ จะงอกเงยเป็น 43,651 บาท
- 10 ปี เงินค่ากาแฟของคุณ จะงอกเงยเป็น 113,953 บาท
- 15 ปี เงินค่ากาแฟของคุณ จะงอกเงยเป็น 227,173 บาท
- 30 ปี เงินค่ากาแฟของคุณ จะงอกเงยเป็น 1,176,132 บาท

จะเห็นว่าจากค่าใช้จ่ายเล็กๆ ที่ดูไม่มากมายอะไร เพียงแค่ 25 บาทต่อวัน 125 บาทต่อสัปดาห์ หรือ 187,500 ในระยะเวลา 30 ปี สามารถแปลงร่างกลายเป็นเงินล้านได้สบายๆ เพียงแค่คุณตัดสินใจจ่ายให้น้อยลง

ควบคุมการใช้จ่าย = ควบคุมอนาคต

ตัวอย่างของกาแฟสดข้างต้น ไม่ได้ต้องการให้ท่านเลิกหรือลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นทุกรายการออกไปจากชีวิต เพราะทราบดีว่านอกเหนือไปจากค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีวิตอย่างปัจจัยสี่แล้ว คนเรายังมีความต้องการที่จะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายด้วย จึงอาจที่จะต้องมียาจ่ายเพื่อเติมเต็มชีวิตอยู่บ้าง หากเพียงแต่ต้องการให้คุณตระหนักถึงการใช้จ่ายของตัวเองบ้าง ว่ามีอะไรที่พอจะเลิกหรือพอจะลด เพื่อสร้างโอกาสในการสะสมความมั่งคั่งให้กับตัวเองได้

ชีวิตที่มีความสุข จำเป็นที่จะต้องมียาจ่ายบ้างตามสมควร หัวใจสำคัญก็คือ ต้องพอเหมาะพอดีกับรายได้ ไม่บริโภคเกินตัว จนถึงขั้นติดลบและทำให้เป็นปัญหา ทั้งนี้คุณอาจประยุกต์ใช้หลักคิดของเศรษฐิกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ มาใช้เป็นแนวทางในการใช้จ่ายเพื่อความมั่งคั่งได้ ดังนี้

1. **พอประมาณ:** รู้จักตัวเอง ไม่ใช้จ่ายเกินกำลัง
2. **มีเหตุผล:** พิจารณาใช้จ่ายตามความจำเป็น สิ่งใดไม่จำเป็น แต่อยากได้ ก็ให้รู้จักอดทนรอคอย
3. **มีภูมิคุ้มกัน:** ใช้จ่ายวันนี้ คิดถึงวันข้างหน้า อย่าผูกหนี้ระยะยาว คิดถึงความเสี่ยงไว้บ้าง

เริ่มต้นสร้างอนาคตทางการเงินง่ายๆ ด้วยการควบคุมค่าใช้จ่ายตามแนวทางเศรษฐิกิจพอเพียง ใช้จ่ายให้น้อยลง ออมให้มากขึ้น และนำเงินที่เก็บออมได้ไปลงทุนสร้างทรัพย์สินให้มากขึ้น ไม่สำคัญว่าคุณจะมีรายได้เท่าไร ขอให้คุณมีวินัยในการใช้จ่าย คุณก็สามารถมั่งคั่งกว่าคนที่มียาได้มากกว่า แต่ใช้จ่ายไม่เป็นได้อย่างแน่นอน

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 2 สร้าง “ทรัพย์สิน” ก่อนซื้อ “หนี้สิน”

บ้านไม่ใช่ทรัพย์สิน

หนึ่งในความเข้าใจผิดทางการเงินของคนทั่วไป ก็คือ ความเชื่อที่ว่า “บ้าน คือ ทรัพย์สิน” แถมนางครอบครัวยังปลุกฝังกันอีกด้วยว่า ในชีวิตหนึ่ง คนเราควรมีบ้านสักหลังเป็นของตนเอง

บ้านเป็นทรัพย์สินจริงหรือ? ถ้าบ้านเป็นทรัพย์สินจริง ทำไมตั้งแต่วันแรกที่เรซื้อบ้าน สิ่งก็ตามมาจึงกลายเป็นภาระทางการเงินที่ต้องแบกไปยาวนานร่วม 30 ปี และสภาพคล่องที่ลดลงไปอย่างน่าใจหาย

ทรัพย์สิน Vs หนี้สิน

โดยนิยามทั่วไป “ทรัพย์สิน” หมายถึง สิ่งใดๆก็ตามที่มีมูลค่า² ส่วน “หนี้สิน” หมายถึง มูลค่าที่เราติดค้างผู้อื่นจากการหยิบยืมมาใช้ล่วงหน้า ด้วยนิยามดังกล่าวอะไรก็ตามที่มีมูลค่าให้สามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ จึงจัดเป็นทรัพย์สินได้หมด และนั่นคือที่มาของความเชื่อที่ว่า “บ้าน คือ ทรัพย์สิน” ของคนส่วนใหญ่

แต่หลังจากวิกฤตการณ์ทางการเงินสองครั้งล่าสุด รวมถึงน้ำท่วมใหญ่บ้านเราในปีที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนไม่น้อยคงเริ่มค้นพบความจริงแล้วว่า บ้านไม่ใช่ทรัพย์สินอย่างที่เข้าใจ เพราะเมื่อเกิดวิกฤต เจ้าของบ้านหลายคนต้องตงงาน บ้านของพวกเขาก็มีมูลค่าตกลง ที่แยกจากนั้นคือ ทั้งที่ยังตงงานและขาดรายได้อยู่ แต่พวกเขาก็ยังคงต้องชำระหนี้บ้านทุกเดือน

² พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมายของ “ทรัพย์สิน” ไว้ว่า วัตถุทั้งที่มีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง ซึ่งอาจมีราคาและอาจถือเอาได้ เช่น บ้าน ที่ดิน ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร ฯลฯ

*** สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2554 โดย จักรพงษ์ เมษพันธุ์: ห้ามคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใดของงานเขียน หรือทั้งหมด ก่อนได้รับอนุญาต **

แนวคิดเรื่องทรัพย์สิน-หนี้สินที่น่าจะถูกต้องและใช้ประโยชน์ได้จริง น่าจะเป็นแนวคิดของโรเบิร์ต คิโยซากิ ผู้แต่งหนังสือพ่อรวยสอนลูก (Rich Dad Poor Dad) มากกว่า เพราะเป็นแนวคิดที่ได้รับการยืนยันแล้วว่าปลอดภัย และไม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตทางการเงินโลกครั้งที่ผ่านมามาแต่อย่างใด

โรเบิร์ตบอกไว้ในหนังสือพ่อรวยสอนลูกของเขาว่า

“ทรัพย์สิน” (Asset) คือ สิ่งที่ทำให้เงินไหลเข้ากระเป๋า (มีแล้วทำให้เงินเราเพิ่มขึ้น)

“หนี้สิน” (Debt) คือ สิ่งที่ทำให้เงินไหลออกจากกระเป๋า (มีแล้วทำให้เงินเราลดลง)

ทั้งนี้ไม่ต้องสนใจว่าสิ่งที่เราสร้างหรือซื้อจะเป็นอะไร ถ้าผลลัพธ์สุดท้ายของการได้ครอบครองสิ่งนั้น ทำให้เรามีเงินเพิ่มขึ้น หรือเงินไหลเข้ากระเป๋า แบบนี้เราเรียกว่าเป็น **“ทรัพย์สิน”** ได้ทั้งหมด

แต่ถ้าตรงกันข้าม สิ่งที่เราสร้างขึ้นหรือซื้อมาเป็นเจ้าของ ทำให้เงินของเราลดลง หรือไหลออกจากกระเป๋า อย่างนี้สิ่งที่เราซื้อมาก็จะกลายเป็น **“หนี้สิน”** ไปทันที

ยกตัวอย่างง่ายๆ หากเราซื้อรถยนต์คันหนึ่งราคา 500,000 บาท ดาวน์ 10% และจัดไฟแนนซ์อีก 450,000 บาท ทำให้ต้องส่งธนาคารเดือนละประมาณ 7,500 บาท ในกรณีนี้ รถยนต์คันดังกล่าวจะถือเป็น **“หนี้สิน”** เพราะเมื่อซื้อมันมาแล้ว ทำให้เราต้องมีไหลออกจากกระเป๋าเป็นประจำทุกเดือน

แต่ถ้าหากเราซื้อรถยนต์คันเดียวกันนี้มาปล่อยเช่า สมมติเก็บค่าเช่าได้เดือนละ 10,000 บาท ทำให้แต่ละเดือนเรามีกำไรเก็บเข้ากระเป๋าได้เดือนละ 2,500 บาท (ค่าเช่า 10,000 บาท - เงินผ่อนธนาคาร 7,500 บาท) แบบนี้รถยนต์คันเดียวกันกับกรณีแรก ก็จะกลายเป็น **“ทรัพย์สิน”** ไปแทน

คนรวยสร้างทรัพย์สิน (คนจนซื้อหนี้สิน)

จากตัวอย่างข้างต้น จะพบว่าสิ่งที่สิ่งใดจะเป็นทรัพย์สินหรือหนี้สินไม่ได้ขึ้นกับมูลค่า ความจำเป็น หรือประโยชน์จากสิ่งที่เราซื้อ แต่วัดจากการไหลเข้าออกของเงินสดหลังการซื้อสิ่งของนั้นๆ ยิ่งเราซื้อหนี้สินเข้ามาในชีวิตเรามากเท่าไร เราก็ยิ่งจะจนลงเท่านั้น แต่หากเราซื้อหรือสร้างทรัพย์สินให้เพิ่มมากขึ้น เราก็จะยิ่งรวยมากขึ้น จากเงินสดที่หลังไหลเข้ามาเป็นรายได้ที่เพิ่มขึ้นในทุกเดือน

ดังนั้นหากเราเห็นใครสักคนหนึ่ง กู้เงินซื้อคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก คงเป็นการเร็วเกินไป หากจะตัดสินว่าเขาซื้อทรัพย์สินหรือหนี้สิน เพราะหากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กดังกล่าว สามารถทำให้เขาหาเงินได้มากขึ้น และมากพอที่จะชำระคืนเงินกู้ได้ทุกเดือน โดยไม่ต้องควักเงินตัวเองเพิ่มเติม โน้ตบุ๊กตัวนี้ก็อาจเป็นทรัพย์สินก็ได้ แต่หากเขาซื้อโน้ตบุ๊กมาเพื่อความบันเทิงส่วนตัว ไม่ได้สร้างมูลค่าอะไรนอกจากความสุขส่วนตัว แบบนี้ต่อให้กู้แบบดอกเบี้ยศูนย์เปอร์เซ็นต์ โน้ตบุ๊กตัวดังกล่าวก็ยังคงเป็นหนี้สินอยู่ดี

หากต้องการสำรวจ คุณต้องเรียนรู้วิธีการสร้างทรัพย์สิน ไม่ใช่เอาแต่ซื้อหนี้สินจนติดกับดักทางการเงิน และถ้าจะให้ดีก็ควรสร้างทรัพย์สินก่อนซื้อหนี้สินฟุ่มเฟือยด้วย

ทั้งนี้ประเภทของทรัพย์สินที่คนรวยนิยมถือครอง แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ด้วยกัน คือ

- *ตราสารทางการเงิน* เป็นทรัพย์สินที่มีกระดาษเป็นเครื่องตรามูลค่า อาทิ หุ้น บัตรบัตริ และกองทุนรวม ฯลฯ เป็นกลุ่มทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องสูงสุด แต่ก็มีความเสี่ยงสูงสุดด้วยเช่นกัน เนื่องจากผู้ถือครองไร้อำนาจควบคุมในตัวทรัพย์สิน

- *อสังหาริมทรัพย์* จัดเป็นทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องในการโอนย้ายหรือเปลี่ยนมือไม่สูงนัก แต่เป็นทรัพย์สินที่สามารถใช้พลังทวีได้สูง และผู้ถือครองมีอำนาจควบคุมทรัพย์สินได้เต็มที่

- *ธุรกิจ* จัดเป็นทรัพย์สินที่ทรงพลังและสร้างพลังทวีทางการเงิน (Financial Leverage) ได้สูงสุด สร้างผลตอบแทนได้สูงสุด แต่ก็เป็ทรัพย์สินที่ต้องอาศัยความสามารถในการบริหารจัดการที่สูงด้วยเช่นกัน

อดเปรี้ยวไว้กินหวาน

ที่กล่าวว่า "คนรวยสร้างทรัพย์สิน คนจนซื้อหนี้สิน" นั้น ไม่ได้หมายความว่า คนรวยจะไม่ซื้อหนี้สินเลย ที่จริงแล้วพวกเขาก็ซื้อหนี้สินอยู่เหมือนกันและอาจจะซื้อมากกว่าคนจนด้วย แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาไม่ยากจนเหมือนคนจน ก็เพราะพวกเขาอดทนรอคอยเป็น และจัดลำดับการใช้จ่ายเป็น โดยใช้จ่ายเพื่อทรัพย์สินก่อนจ่ายเพื่อหนี้สินเท่านั้นเอง

ยกตัวอย่างนายจักรพงษ์ วางแผนจะมีบ้านเป็นของตัวเอง เขาจึงเริ่มสร้างทรัพย์สิน ภายในระยะเวลา 3 ปี เขามีบ้านเช่าและคอนโดมิเนียมอย่างละ 1 หลัง เก็บรายได้หลังหักค่าใช้จ่ายได้รวม 16,000 บาทต่อเดือน หลังจากนั้นในปีที่ 5 เขาจึงซื้อบ้านในฝันของตัวเอง โดยใช้เงินรายได้จากบ้านเช่าและคอนโดฯ ผ่อนชำระเงินกู้บ้านที่เขาซื้อเพื่ออยู่อาศัย

กรณีดังกล่าวถือเป็นการสร้างทรัพย์สินก่อนซื้อหนี้สิน เป็นชีวิตที่ปลอดภัย เสี่ยงน้อยอยู่อาศัยฟรี เพราะมีคนผ่อนชำระค่าบ้านให้ และในอีกไม่นาน ทั้งบ้านเช่า คอนโดมิเนียม รวมถึงบ้านที่เขาอยู่อาศัย ก็จะไปหมดภาระ และเป็นทรัพย์สินของเขาทั้งหมดโดยสมบูรณ์

ตรงกันข้ามหากนายจักรพงษ์ตัดสินใจซื้อบ้านเป็นของตัวเองก่อน เขาก็จะมีรายจ่ายต่อเดือนเพิ่มขึ้น 16,000 บาทต่อเดือน สภาพคล่องลดลง และจมอยู่ในกับดักทางการเงินทันที ยิ่งหากมีภาระหนี้สินจากบัตรเครดิต และสินเชื่อส่วนบุคคลอยู่ก่อนหน้าแล้วละก็ หลุมกับดักดังกล่าวก็จะยิ่งมีขนาดใหญ่และลึกลงไปอีก

การอดทนรอคอยความสำเร็จได้ เป็นอีกหนึ่งคุณสมบัติของผู้ประสบความสำเร็จทางการเงิน เพียงแค่เรียนรู้ที่จะจัดลำดับความสำคัญของการใช้จ่าย สร้างทรัพย์สินก่อนซื้อหนี้สิน รวมไปถึงการสร้างนิสัย "ไม่มีเงินสดอย่าซื้อ" วิธีการเหล่านี้จะช่วยปูทางให้ชีวิตของคุณก้าวสู่ความมั่งคั่งได้ง่ายขึ้น สะดวกขึ้น และรวดเร็วยิ่งขึ้น

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 3

“วางแผนเกษียณ” ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงาน

ชีวิตหลังเกษียณ

แม้การเกษียณอายุ (Retirement) จะเป็นเรื่องไกลตัวคนที่เพิ่งเริ่มต้นทำงานอยู่ไม่น้อย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีการเตรียมตัวกันตั้งแต่นั้นๆ ทั้งนี้เพราะสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของคุณทันทีที่เกษียณจากการทำงาน ก็คือ การขาดหายไปของรายได้หลักในการดำรงชีวิต

ปัญหามืออยู่ว่า รายได้หลักหายไป แต่รายจ่ายในการดำรงชีวิตยังคงอยู่ แม้จะเปลี่ยนรูปแบบและรายการไปบ้าง จากเดิมในช่วงทำงานซึ่งส่วนใหญ่จะหมดไปกับค่าผ่อนบ้าน ค่าเดินทาง ค่าเสื้อผ้า ฯลฯ ก็จะกลายเป็นค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพและนันทนาการแทน ส่วนรายจ่ายที่เป็นค่าครองชีพอื่นๆนั้น มักจะไม่เปลี่ยนไปสักเท่าไร เพราะโดยปกติคนเรามากไม่ค่อยอยากลดระดับชีวิตความเป็นอยู่หลังเกษียณให้ต่ำกว่าก่อนหน้าที่ยังมีรายได้มากนัก คำนวณเป็นตัวเลขกลมๆได้ว่า ค่าใช้จ่ายหลังเกษียณของคนเราจะอยู่ที่ระดับ 60-70% ของค่าใช้จ่ายปีสุดท้ายก่อนเกษียณ

คำถามสำคัญที่ต้องพิจารณาก็คือ เมื่อถึงวันที่เกษียณเราจะเอาเงินที่ไหนใช้จ่าย และต้องมีเงินเตรียมไว้เท่าไรถึงจะพอ

เรื่องสำคัญ ไม่เร่งด่วน

เรื่องที่ว่าเอาเงินจากไหนนั้น ตอบได้ง่ายๆเลยก็คือ คุณต้องเตรียมไว้ให้ตัวเองตั้งแต่วันที่เริ่มต้นทำงาน ค่อยๆสะสมทีละเล็กละน้อย ทั้งนี้จะเลือกสะสมในรูปแบบตัวเงินหรือทรัพย์สินก็ได้ไม่ต่างกัน แต่เชื่อเถอะว่าคุณต้องเตรียมเงินก้อนดังกล่าวไว้เอง อย่าหวังพึ่งใคร ไม่ว่าจะเป็นรัฐ พี่น้อง เพื่อนพ้อง หรือแม้แต่ลูกๆของคุณเอง

ส่วนจะต้องสะสมเงินไว้เท่าไรถึงจะพอนั้น อันนี้ต้องแล้วแต่รูปแบบการดำรงชีวิตของแต่ละคน ซึ่งก็พอจะมีวิธีคิดวิธีประมาณการกันอยู่เหมือนกัน

คิดง่ายๆ โดยไม่ต้องสนใจเงินเฟ้อ สมมติว่าคุณต้องเกษียณวันพรุ่งนี้ โดยมีค่าใช้จ่ายหลังเกษียณตกเดือนละ 10,000 บาท (ค่าใช้จ่ายแล้วแต่ละบุคคล) สมมติต่ออีกว่าคุณเกษียณตอนอายุ 60 ปี และวางแผนจะใช้ชีวิตในวัยแก่อีก 20 ปีก่อนจากโลกนี้ไปตอนอายุ 80 ปี (ห้ามอยู่นานเกินกว่านั้น)

หากสมมติฐานดังกล่าวเป็นจริงทุกข้อ คุณจะต้องเตรียมเงินไว้ใช้จ่ายหลังเกษียณรวมทั้งสิ้น 2.4 ล้านบาท

สิ่งหนึ่งที่ต้องไม่ลืมก็คือ การประมาณการข้างต้นยังไม่ได้นำเรื่องของเงินเฟ้อมาพิจารณา ดังนั้นในอีก 30-40 ปีข้างหน้า เงินหนึ่งหมื่นบาทต่อเดือนตามตัวอย่างนี้ อาจซื้ออะไรแทบไม่ได้เลยก็ได้ เพราะฉะนั้น หากอยากได้ตัวเลขที่ใกล้เคียงความจริงมากขึ้น ก็ให้ลองจับเป้าหมายที่คำนวณได้คูณด้วยสองเข้าไปเลย (คิดจากเงินเฟ้อประมาณการปีละ 2-3%) อย่างในกรณีนี้เป้าหมายเงินสะสมก็จะกลายเป็น 4.8 ล้านไปโดยปริยาย

การเก็บเงินให้ได้ 4.8 ล้าน ภายในระยะเวลา 40 ปี ถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายสักเท่าไร เพราะหากต้องการมีเงินสะสมตามเป้าหมายดังกล่าว เราจะต้องเก็บเงินให้ได้เดือนละ 10,000 บาท ตั้งแต่เดือนแรกที่เริ่มต้นทำงานเลยทีเดียว

สำหรับคนที่เพิ่งเริ่มต้นทำงาน การเก็บเงินเดือนละหมื่นถือเป็นเรื่องที่สาหัสอย่างมาก เพราะฐานของรายได้ยังไม่มากนัก ในเบื้องต้นก็อาจเริ่มจากการเก็บสะสมตามกำลังที่ทำได้ แล้วค่อยๆ ออมเพิ่มขึ้นเมื่อมีรายได้มากขึ้น แต่ก็อีกนั่นแหละ ไม่มีใครรับประกันได้ว่า เมื่อรายได้มากขึ้นเราจะเก็บออมได้มากขึ้น (ลองกลับไปอ่านกฎของพาร์กินสันดูอีกครั้ง)

อีกหนทางหนึ่งที่พอจะช่วยให้คุณออมเงินน้อยลง แต่ยังบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้ ก็คือ การใช้การลงทุนเข้ามาช่วย แต่นั่นก็ต้องอาศัยความรู้ในการลงทุน ต้องลงทุนในความรู้ ทดลอง สร้างประสบการณ์ และมีแผนการลงทุนที่แน่นอน และที่สำคัญต้องไม่ลืมว่า การลงทุนไม่ได้ให้แต่ผลกำไรเพียงอย่างเดียว

อย่าหวังความช่วยเหลือจากใคร

ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี 2552 พบว่า แหล่งรายได้สำคัญของผู้เกษียณอายุมาจากบุตรสูงถึง 60% รองลงมาคือจากการทำงานหลังเกษียณ 21% (ไม่หยุดทำงาน) โดยมีเพียง 3% เท่านั้นที่มีรายได้จากการออมหรือเงินสะสม

คำถามสำหรับผู้ที่ยังเหลือเวลาอีกนับสิบปีกว่าจะเกษียณ ก็คือ ท่านเชื่อหรือเปล่าว่าลูกหลานของท่านจะเป็นที่พึ่งพิงทางการเงินหลังเกษียณให้กับท่านได้ ไม่ต้องไปหาคำตอบที่ไหนให้ไกล ลองดูตัวเองก็ได้ว่า ทุกวันนี้ท่านดูแลพ่อแม่ตัวเองดีแค่ไหน ส่วนใครที่คิดจะหางานทำหลังเกษียณนั้น ก็ต้องถามตัวเองว่า แล้วเราจะต้องทำงานเลี้ยงชีวิตไปจนถึงเมื่อไหร่ และที่สำคัญ ตัวคุณเองจะมีเรี่ยวแรงทำงานได้อีกนานแค่ไหน

อีกทางเลือกหนึ่งที่คุณเหมือนไม่ใช่ทางเลือกเท่าไร ก็คือ การรอคอยความช่วยเหลือจากภาครัฐ ซึ่งถือเป็นทางเลือกที่ไม่น่าจะใช่คำตอบ เพราะลำพังเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเพียงไม่กี่ร้อยบาทต่อเดือน ไม่น่าจะทำให้เรามีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ หรือหากใครหวังบำเหน็จบำนาญชราภาพจากกองทุนประกันสังคม ก็ต้องเรียนให้ทราบว่าคุณวันนี้กองทุนประกันสังคมมีรายจ่ายมากกว่ารายรับตลอดเวลา ซึ่งหากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป กองทุนประกันสังคมก็จะติดลบไปเรื่อยๆ ประกอบกับอัตราการเกิดของประชากรที่ลดลง จำนวนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น ภายในอีก 25 ปีข้างหน้า เราอาจไม่เห็นกองทุนนี้อีกก็เป็นได้

“ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” พุทธศาสนสุภาษิตนี้เป็นจริงในทุกสภาวะของชีวิต ตั้งแต่เกิดจนตาย จงอย่าหวังหรือรอความช่วยเหลือจากภาคส่วนใด หรือแม้แต่เลือดเนื้อเชื้อไข แต่จงเชื่อมั่นในตัวเอง คิดและทำเพื่อดูแลตัวเอง เริ่มต้นง่าย ๆ ด้วยวางแผนเกษียณเสียตั้งแต่วันนี้

นับหนึ่งเกษียณรวย

ทางเลือกในการออมเงินเพื่อเกษียณอายุ สามารถทำได้ 2 วิธี ทางเลือกที่หนึ่งซึ่งนิยมทำกัน ก็คือ กำหนดตัวเลขเงินออมเป้าหมาย เช่น 3 ล้าน หรือ 5 ล้าน จากนั้นวางแผนเก็บเงินจากวันนี้ไปจนถึงวันเกษียณ ให้ได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ (ตามตัวอย่างข้างต้น) โดยอาศัยเรื่องของการลงทุนเข้ามาเป็นเครื่องทุ่นแรง ช่วยลดจำนวนเงินออมลง ทั้งนี้อาจใช้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการเป็นอีกหนึ่งตัวช่วยได้

แต่วิธีที่ดีกว่าและอยากแนะนำให้ทำ ก็คือ **การสร้างทรัพย์สินที่ให้กระแสเงินสดต่อเดือน เท่ากับ ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้หลังเกษียณ** เช่น หากประเมินแล้วว่า หลังเกษียณเราต้องใช้จ่ายเดือนละ 20,000 บาท ก็ให้เริ่มลงมือสะสมทรัพย์สินที่ให้กระแสเงินสดตั้งแต่วันนี้ โดยอาจลงทุนในธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ให้เช่า พันธบัตร หรือหุ้นปันผล อะไรก็ได้ที่ให้กระแสเงินสด โดยค่อยๆสะสมทรัพย์สิน จนได้กระแสเงินสดตามเป้าหมายรายจ่ายที่วางแผนไว้ หรืออาจใช้ทั้งสองวิธีการควบคู่กัน สะสมทั้งเงินและทรัพย์สินไปพร้อมๆกันก็ได้

สิ่งสำคัญที่สุด ก็คือ การวางแผนเกษียณ การออมและการลงทุนต้องเริ่มทำตั้งแต่อายุน้อย ใครที่เริ่มออมก่อน ลงทุนก่อน ก็จะสามารถถึงเป้าหมายทางการเงินที่ฝันและวางแผนไว้ได้ง่ายกว่า เพราะจะมีดอกเบี่ยทบต้นเป็นตัวช่วย แต่สำหรับใครที่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปโดยไม่ได้ทำอะไร การจะไปถึงเป้าหมายทางการเงินก็จะเป็นเรื่องยาก และอาจแย่งชิงไม่ทันการณ์ เมื่อเวลาที่วันเกษียณอายุมาเยือนก็เป็นได้

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 4

เตรียมพร้อมรับมือกับเรื่องร้าย ๆ

(แล้วชีวิตจะพานพบแต่เรื่องดีดี)

ความเสี่ยงทางการเงิน

ในทุกขณะของการดำรงชีวิต ตั้งแต่วันเกิดจนวันตาย คนเรามีความเสี่ยงที่จะต้องพบเจอกับความสูญเสียทางการเงินอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการเจ็บป่วย อุบัติเหตุ ตกงาน ถูกฉ้อโกง ทรัพย์สินเสียหาย ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบต่อความมั่งคั่งของเราได้ทั้งสิ้น

ไม่เพียงแต่ภัยที่เกิดขึ้นกับตัวเองโดยตรงเท่านั้น ที่ส่งผลกระทบต่อสถานะทางการเงิน บางครั้งภัยที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นเป็นที่รัก หรืองานที่เรารับผิดชอบอยู่ ก็ส่งผลกระทบต่อสถานะทางการเงินของเราในทางอ้อมได้ด้วยเช่นกัน

ไม่มีใครรู้ว่าภัยอันตรายจะเกิดขึ้นเมื่อใด ดังนั้นโดยหลักของการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน เพียงแค่เรารู้ว่าภัยนั้นมีผลกระทบต่อสถานะการเงิน และมีโอกาสจะเกิดขึ้นในชีวิต ก็เพียงพอแล้วที่เราควรจะให้ความสนใจและเตรียมการรับมือกับภัยนั้นไว้ล่วงหน้า อย่างน้อยก็เพื่อลดผลกระทบจากหนักให้กลายเป็นเบา

มุมมองเรื่องความเสี่ยง

การจะบอกว่า “ภัย” ใด มีความเสี่ยงมากหรือน้อยนั้น จะต้องพิจารณาในสององค์ประกอบสำคัญ นั่นคือ โอกาส (ความถี่) ในการเกิดภัยนั้น และความรุนแรงของผลกระทบที่อาจได้รับ

เขียนเป็นสมการคณิตศาสตร์ ให้ดูยุ่งยากขึ้นได้ว่า

$$\text{ความเสี่ยง} = \text{โอกาส (ความถี่) ในการเกิดภัย} \times \text{ความรุนแรงจากผลกระทบของภัยนั้น}$$

ดังนั้นในการพิจารณาว่าความเสี่ยงของภัยใดมากหรือน้อยนั้น จะพิจารณาเฉพาะเรื่องของความรุนแรงของภัย หรือความถี่บ่อยของการเกิดภัยอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้ จะต้องพิจารณาทั้งสองมุมมองประกอบกัน

นอกจากนี้คำว่า “ความเสี่ยง” ยังเป็นเรื่องส่วนบุคคลอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น หากนาย A เป็นคนใช้ชีวิตเปลือง เหล้า ยา ปลาบั้ง ลุยมันทุกอย่าง ในขณะที่นาย B แทบไม่แตะ อย่างนี้ นาย A ก็จะมีโอกาสที่จะเสียชีวิตมากกว่านาย B

แต่ถ้าหากนาย A เป็นคนตัวคนเดียว ไม่มีพ่อแม่พี่น้องให้ต้องดูแล ผิดกับนาย B ที่เป็นกำลังหลักของครอบครัว ในกรณีนี้หากนาย B เสียชีวิต ก็จะมีผลกระทบทางการเงินสูงกว่านาย A

ปัจจัยความเสี่ยง	นาย A	นาย B
โอกาสเสียชีวิต	สูง	ต่ำ
ผลกระทบจากการเสียชีวิต	ต่ำ	สูง

สุดท้ายเมื่อพิจารณาในแง่ของ “ความเสี่ยง” ทั้งสองคนอาจมีความเสี่ยงทางการเงินจากการเสียชีวิต อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ทั้งคู่ก็เป็นได้

ดังนั้นเมื่อมองเรื่องความเสี่ยง เราจะต้องประเมินทั้งสองมิตินี้ประกอบกันอยู่เสมอ เพื่อให้ได้แง่มุมที่ถูกต้องเกี่ยวกับภัยนั้นๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนบริหารจัดการความเสี่ยงได้ถูกต้องต่อไป

บริหารความเสี่ยง

โดยหลักของการบริหารความเสี่ยง คนเรามีทางเลือกในการรับมือกับความเสี่ยงที่อาจส่งผลกระทบต่อสถานะการเงินของตนเอง ได้ 4 วิธีการ ดังนี้

1. **หลีกเลี่ยงความเสี่ยง** หมายถึง การละเว้นไม่ปฏิบัติเรื่องที่เป็นภัย หรือมีความเสี่ยง เช่น เราอาจลดความเสี่ยงจากการเป็นโรคมะเร็งได้ ด้วยการไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ เป็นต้น

2. **ลดความเสี่ยง** หมายถึง การลดกิจกรรมที่มีความเสี่ยง หรือหาทางป้องกันความเสี่ยง เพื่อลดโอกาสและผลกระทบของภัยที่จะเกิดขึ้นให้น้อยลง เช่น ทานอาหารที่มีประโยชน์ ออกกำลังกาย หรือติดตั้งระบบตัดไฟฟ้าลัดวงจรภายในบ้าน เป็นต้น

3. **โอนความเสี่ยง** หมายถึง การผลักภาระทางการเงินบางส่วนหรือทั้งหมดที่อาจเกิดจากภัยหรืออันตรายไปยังบุคคลที่สาม เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินที่จะเกิดขึ้นกับผู้รับความเสี่ยงโดยตรง วิธีการโอนความเสี่ยงที่คนทั่วไปรู้จักกันดี ก็คือ การทำประกันนั่นเอง

4. **การรับความเสี่ยงไว้เอง** หมายถึง การรับผลกระทบที่อาจเกิดจากภัยหรืออันตรายนั้นไว้เอง โดยได้ทำการประเมินแล้วว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นจากภัยดังกล่าวอยู่ในวิสัยที่รับมือได้ เช่น การจัดการค่าใช้จ่ายกรณีเป็นไข้ไม่สบายหรือเจ็บป่วยเล็กน้อยด้วยตนเอง แทนที่จะทำประกันแบบผู้ป่วยนอก (OPD) ซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง หรืออย่างการสำรองเงินไว้ใช้จ่าย 6 เดือน เพื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน เป็นต้น

เตรียมรับมือกับเรื่องร้ายๆ

ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นกับเราได้ตลอดเวลา หากเรื่องไม่คาดฝันเป็นเรื่องดี ก็คงจะไม่เป็นอะไร แต่ถ้าหากเป็นเรื่องร้าย ก็คงส่งผลกระทบต่อชีวิตทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมไปถึงปัจจัยต่างๆในการดำเนินชีวิต

โดยส่วนใหญ่คนเราชอบมองโลกในแง่ดีกับเรื่องที่มีความเสี่ยง คนนั้นโชคไม่ดี คนนี้โชคร้าย เรื่องแบบนี้คงไม่เกิดกับเรา หากโชคร้ายไม่เกิดขึ้นจริงก็คงจะดี แต่ถ้ามันเกิดขึ้น รับประกันได้หรือไม่ว่า คุณจะรับมือกับมันไหว เพราะภัยบางอย่างก็เล็กน้อย แค่เจ็บป่วยวันสองวันก็หาย แต่ภัยบางอย่างก็ใหญ่โต จนถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อ หรือไม่ก็หมดตัว ภัยบางอย่างเปิดโอกาสให้คุณเรียนรู้และแก้ไขมัน แต่ภัยบางอย่างก็ไม่ให้โอกาสคุณได้แก้ไขอะไรอีกเลย

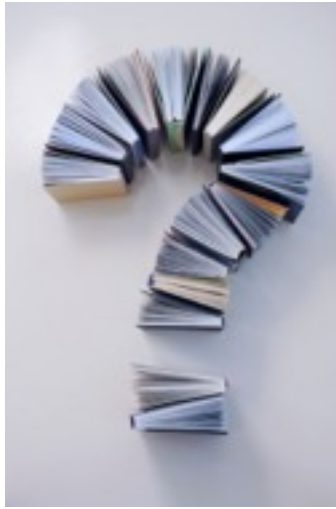
ไม่แปลกอะไรที่เราจะมองโลกในแง่ร้ายแบบสุดโต่ง แล้ววางแผนรับมือกับมันไว้ทั้งหมด โดยเลือกวิธีการที่เหมาะสมตามลักษณะของความเสี่ยง

อบายมุข การพนัน หรือสิ่งที่เป็นโทษ ก็ให้รู้จักหลีกเลี่ยง นิสัยที่ไม่ดี การใช้ชีวิตแบบละเลย ก็ควรลดทอนลงไป ภัยร้ายแรงที่เกิดยาก แต่หากเกิดแล้วส่งผลกระทบทางการเงินใหญ่หลวง ก็ให้รู้จักประกันความเสี่ยงไว้ตามภาระ ภัยเล็กน้อยก็พร้อมรับไว้เอง

ทั้งหมดนี้คือแนวทางการจัดการกับความเสี่ยงที่อาจแวะเวียนเข้ามาในชีวิต มองภัยเป็นเพื่อน มาก็พร้อมรับมือ ไม่มากก็เป็นเรื่องน่ายินดี

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 5

ลงทุนความรู้เป็นอันดับแรก

ระวังคำแนะนำที่ได้มาฟรี

หากต้องการที่จะมั่งคั่ง คุณต้องสร้างการลงทุนของตัวเองให้เป็น ไม่ว่าจะลงทุนด้วยเงินตัวเองหรือเงินของคนอื่น คุณต้องสามารถคิด วางแผน และตัดสินใจทุกการลงทุนที่คุณสร้างขึ้นได้ ด้วยภูมิปัญญาที่สะสมอยู่ในตัว

ข้อห้ามสำคัญในการลงทุนสำหรับคนที่อยากรวยก็คือ “อย่าลงทุนตามคำแนะนำของคนอื่น” ไม่ว่าจะ “คนอื่น” ที่ว่านี่จะเป็นใครก็ตาม นายธนาคาร นักการเงิน โบรกเกอร์ นักวางแผนการเงิน หรือบรรดา “เซียน” ที่ใครๆ ต่างยกย่อง ทั้งนี้เพราะการลงทุนเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล แต่ละคนคาดหวังผลตอบแทนจากการลงทุนแตกต่างกัน และรับความเสี่ยงจากการลงทุนได้ไม่เท่ากัน ดังนั้นคงเป็นเรื่องประหลาด หากคนสองคนจะมีแผนการลงทุนที่เหมือนกันทุกประการ

แต่จะว่าไปเรื่องแปลกที่ว่านี้ กลับเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วไปในโลกการลงทุนปัจจุบัน คนกว่า 80 เปอร์เซ็นต์นิยมลงทุนแบบเดียวกัน นั่นคือ ลงทุนตามคำบอก โดยที่ไม่เคยสังเกตหรือใส่ใจเลยว่า วิธีการลงทุนดังกล่าวคือวิธีการลงทุนที่ทำให้พวกเขาจนลง

จากการศึกษาข้อมูลของนักลงทุนทั่วโลก พบว่าคนที่ขาดทุนจากการลงทุนส่วนใหญ่เป็นคนที่ลงทุนอย่างมั่งง่าย เชื่อตามคำบอกของใครก็ตามที่พวกเขารู้จักและปักใจเชื่อว่ามีความรู้ในเรื่องการลงทุน โดยไม่รู้จักรั้วไตร่ตรอง ศึกษาข้อเท็จจริง ประมวลผลและวางแผนการลงทุนด้วยตัวเอง ทำยที่สุดพวกเขาจึงทำได้แค่มีส่วนร่วมสนุก และตื่นเต้นกับการลงทุน แต่ไม่ได้ร่ำรวยหรือมีความมั่งคั่งเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด บางคนกว่าจะรู้ว่าการลงทุนของตัวเองตกเป็นเครื่องมือของเหล่าเซียนและบรรดาโบรกเกอร์ ก็เมื่อตัวเองติดกับดักการลงทุนไปแล้ว (การปั่นหุ้นก็อาศัยกลไกเดียวกันกับการลงทุนตาม “เซียน”)

พวกเขาเขียนว่าน่ากลัวแล้ว เพื่อนและคนในครอบครัวยิ่งน่ากลัวกว่า เพราะหลายคนเวลาสนใจการลงทุนชนิดใด ก็มักจะเริ่มต้นขอคำปรึกษาจากคนใกล้ตัวก่อน ปัญหาก็คือ คนเราชอบให้คำแนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นสิ่งที่ตัวเองรู้ไม่จริง (อาจเป็นแค่ความเห็น เพราะตอนพูดยังไม่ได้ “คิด”) ด้วยเหตุนี้ คำแนะนำที่ได้มาฟรีจึงเป็นคำแนะนำที่ไร้ประโยชน์ ใช้งานไม่ได้จริง แถมอาจทำให้คุณต้องเสียโอกาสหรือขาดทุนจากการลงทุนก็เป็นได้

“คำแนะนำที่มีราคาแพงที่สุด คือ คำแนะนำที่คุณได้มันมาฟรีๆ”

นักบิน Vs เครื่องบิน

หนึ่งในปรากฏการณ์การลงทุนที่มักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอ ก็คือ *ปรากฏการณ์แห่* ตามกันไป ของบรรดานักลงทุนทั้งหลาย ซึ่งหมายถึง การลงทุนเลียนแบบกัน ตามแต่สถานการณ์ว่าช่วงนั้นการลงทุนอะไรกำลังเป็น “ขาขึ้น” ยกตัวอย่างเช่น เมื่อหุ้นทำกำไร (ตลาดกระทิง) คนก็แห่กันไปซื้อหุ้น บางคนซื้อทิ้งๆที่ยังไม่รู้เลยว่าบริษัทที่ซื้อหุ้นไปนั้นทำธุรกิจอะไร หรืออย่างในช่วงที่ผ่านมาที่แห่กันไปลงทุนในทองคำ ถึงขนาดต้องจ่ายเงินซื้อกระดาษ (ใบจอง) กันเลยทีเดียว

ปรัชญาการลงทุนแบบแห่กันไปนี้เชื่อว่า “อะไรที่คนอื่นเขาทำกำไรกันได้ เราก็น่าจะทำได้เหมือนกัน” และนั่นคือที่มาของการเดินตามกันอย่างไม่คิด โดยมีความโลภและความมักง่ายเป็นตัวนำ

นักลงทุนช่วงแห่ส่วนใหญ่เป็นพวกปักใจเชื่อคนง่าย ขอแค่ผู้บอกเล่าอ้างตัวเป็นผู้รู้หรือกูรู นักลงทุน (แมงเม่า) กลุ่มนี้ก็พร้อมจะเชื่อฟังอย่างง่ายดาย บอก “ซื้อ” ก็ซื้อ บอก “ขาย” ก็ขาย คิดอะไรเองไม่ได้ ตัดสินใจอะไรเองก็ไม่เป็น

คำถามมีอยู่ว่า การลงทุนแบบแห่กันไปนี้ จะทำให้เรามั่งคั่งร่ำรวยได้จริงหรือไม่

นักลงทุนที่ลงทุนตามคนอื่น ก็ไม่ต่างอะไรกับนักบินที่ต้องให้ศูนย์ควบคุมบอกวิธีการบินอยู่ตลอดเวลา ครั้นจะบินรอดปลอดภัยทุกครั้งก็ขึ้นบินคงเป็นไปได้ยาก ต่อให้ใช้เครื่องบินรุ่นที่ดีที่สุด แต่หากนักบินบังคับเครื่องบินด้วยตัวเองไม่เป็น ก็คงรอดยาก ยิ่งหากวันไหนต้องบินผ่านมรสุมด้วยแล้วละก็ หากที่ทางเหมาะสมๆ เตรียมเก็บศพนักบินได้เลย

ตรงกันข้ามกับนักลงทุนตัวจริง คนกลุ่มนี้มองการลงทุนเป็นกิจกรรมทางการเงินที่มี “แผนการ” ชัดเจน (Investing is a PLAN) ว่าจะต้องซื้อ ขาย สร้างหรือลงทุนเพิ่มเมื่อไหร่ และหากสถานการณ์ไม่เป็นไปตามที่คาด จะต้องรับมืออย่างไร นอกจากแผนที่ชัดเจนแล้ว นักลงทุนที่ประสบความสำเร็จยังพยายามคิดและหาวิธีการที่จะ “ควบคุม” (Control) การลงทุนของตัวเอง เพื่อที่จะทำให้การลงทุนของพวกเขาสร้างผลตอบแทนสูงสุด ภายใต้ความเสี่ยงต่ำที่สุดด้วย

เปรียบได้กับนักบินที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ชำนาญในการบิน รู้เส้นทาง อ่านลมฟ้าอากาศเป็น สามารถปรับระดับและทิศทางการบินให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาที่เผชิญได้ ไม่ว่าจะปกติหรือเมื่อ

ต้องบินผ่านพายุฝน และยังมีแผนฉุกเฉินเตรียมไว้พร้อมรับมือกับสภาพอากาศหรือสภาพเครื่องยนตที่ไม่เป็นใจได้ในทันทีที่เกิดปัญหา

ลงทุนเวลาในความรู้

ไม่มีนักบินคนไหนขับเครื่องบินได้ตั้งแต่เกิด นักเรียนการบินทุกคนจะต้องเรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้เกี่ยวกับเครื่องบิน ระบบการบิน วิธีบังคับเครื่องบิน ระบบความปลอดภัย การทำงานเป็นทีมและอื่นๆ รวมไปถึงการเตรียมพร้อมรับมือสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาที่ออกบิน ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ล้วนแล้วแต่ได้มาจากการเรียนรู้และฝึกฝนจากสภาพการณ์จริงทั้งสิ้น

การลงทุนเองก็เช่นกัน หากคุณต้องการประสบความสำเร็จทางการเงิน มั่งคั่งจากการลงทุน สิ่งที่คุณต้องทำเป็นอันดับแรก ก็คือ **อุทิศเวลาทำความเข้าใจกับการลงทุนที่คุณสนใจให้ดีที่สุด** ก่อน จากนั้นจึงค่อยๆ พัฒนาแผนการลงทุนของตัวเองขึ้นมา **ควบคุม** และลงทุนตามแผน อีกทั้งพัฒนาแผนการลงทุนให้ดีขึ้นตามประสบการณ์และชั่วโมงบินที่สูงขึ้น

สิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ด้านการเงินและการลงทุนก็คือ คุณต้องศึกษาและเรียนรู้การลงทุนจาก **“นักลงทุน”** ที่ประสบความสำเร็จจริงเท่านั้น ไม่ใช่ฟังจากนักราย คนเขียนหนังสือขายดี เขียน หรือแม้กระทั่งเพื่อนสนิทและคนในครอบครัว

High Understanding, High Return

ใครที่เคยลงทุนหรือกำลังศึกษาเรื่องการลงทุน คงเคยได้ยินประโยคทองของสถาบันการเงินที่เตือนผู้ลงทุนท้ายโฆษณาของตัวเอง ด้วยข้อความที่ยาวและเร็วเหมือนไม่ยากให้ได้ยินว่า **“การลงทุนมีความเสี่ยง ผู้ลงทุนควรศึกษาข้อมูลก่อนการตัดสินใจลงทุน”**

ความเสี่ยง คือ อะไร แล้วทำไมต้องพูดไวจนฟังแทบไม่ทันแบบนั้นด้วย

ตามตำราทางการเงิน “ความเสี่ยง” (Risk) หมายถึง โอกาสในการได้รับผลตอบแทนไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง พูดให้ง่ายก็คือ เวลาที่คุณลงทุนมีโอกาสทั้งที่คุณจะได้กำไรและขาดทุน ทั้งมากและน้อยกว่าที่คาดเสมอ (กำไรมากหรือน้อยกว่าที่คาดก็ถือว่า “เสี่ยง” ทั้งนั้น)

อย่างไรก็ดี ตำราการเงินทั่วไปก็ยังแอบลอบใจและให้ความหวังกับผู้ลงทุนทั่วโลก ด้วยสิ่งที่ดูคล้ายปรัชญาการลงทุน ที่ว่า High Risk, High Return หรือ ยิ่งเสี่ยงมาก ยิ่งมีโอกาสได้ผลตอบแทนมาก หรือหากขยายความแบบให้ดูเร้าใจก็ต้องบอกว่า ถ้าอยากได้ผลตอบแทนสูงๆ มันก็ต้องเสี่ยงกันหน่อย ซึ่งก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าสำหรับคนทั่วไปแล้ว วลีดังกล่าวเป็นโอกาสในการสร้างผลกำไร หรือคำปลอบใจเวลาเจ็บตัวจากการลงทุนกันแน่

อีกนิยามหนึ่งของ “ความเสี่ยง” ที่ดูจะลุ่มลึกกว่า คือ นิยามความเสี่ยงของวอร์เรน บัฟเฟตต์ นักลงทุนหมายเลข 1 ของโลก บัฟเฟตต์บอกว่า “Risk is come from not knowing what you are doing” แปลเป็นไทยได้ใจความว่า “ความเสี่ยงเกิดจากการที่คุณยังไม่รู้เลยว่า ตัวเองกำลังทำอะไรอยู่”

เรียกว่าไม่ต้องรอให้ได้กำไรหรือขาดทุน เพราะแค่ลงทุนแบบไม่รู้เรื่อง แหกกันไปหรือลงทุนตามเซียนบอกเพียงแค่นี้ก็คือว่า “เสี่ยง” แล้ว เพราะได้กำไรก็ไม่รู้เรื่องว่าได้กำไรเพราะอะไร ขาดทุนก็ไม่รู้ว่าทำไม ได้รับข้อมูลอะไรก็ตัดสินใจด้วยตัวเองไม่ได้

คำถาม คือ เราสามารถควบคุมความเสี่ยงจากการลงทุนได้หรือไม่ หรือเมื่อลงทุนไปแล้วก็จำเป็นต้องก้มหน้ารับความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นแบบไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

คำตอบ คือ มีคนทำได้ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคน

ในโลกการเงินอันกว้างใหญ่นี้ ยังมีนักลงทุนหุ้นที่สามารถป้องกันและชดเชยราคาหุ้น หากตกไปจากราคาเป้าหมายด้วยออปชั่น แถมยังทำกำไรจากหุ้นได้ทั้งขาขึ้นและขาลง มีเจ้าของอพาร์ทเมนต์ให้เช่าที่สามารถป้องกันความเสียหายจากผู้เช่าได้จากเงินมัดจำและข้อความไม่กี่ประโยคในสัญญา และยังมีเจ้าของโรงงานที่สามารถรับมือความเสี่ยงจากวัตถุดิบขาด ได้จากการกำหนดสต็อกค้ำสุด หาผู้ขายสำรอง และหาวัตถุดิบทดแทน ฯลฯ

ตัวอย่างของการควบคุมความเสี่ยงที่กล่าวมาข้างต้นนี้ อาศัยเครื่องมือสำคัญอย่างเดียวกัน นั่นก็คือ “ความรู้”

ความรู้เท่านั้นที่จะช่วยควบคุมความเสี่ยงจากการลงทุน และสร้างผลตอบแทนการลงทุนให้เป็นไปตามที่คาดหวังได้

High Risk, High Return เป็นหลักการลงทุนของนักลงทุนทั่วไป แต่สำหรับนักลงทุนที่ประสบความสำเร็จ ต้อง High Understanding, High Return

จงอย่าเสียเวลากับการติดตามคำแนะนำ และลงทุนตามคำบอก แต่จงลงทุนเวลาในการเรียนรู้ เพื่อสร้างการลงทุนแบบที่คนรวยเขาลงทุนกัน เพราะ “ยิ่งคุณเข้าใจการลงทุนของคุณมากแค่ไหน ผลตอบแทนการลงทุนก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น”

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 6

ลงทุนเพื่อกระแสเงินสด

วัวเนื้อ Vs วัวนม

ในการลงทุนนั้น เราสามารถแบ่งรูปแบบของผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนจะได้รับออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ กำไรจากส่วนต่าง และรายรับจากกระแสเงินสด

กำไรจากส่วนต่าง หรือ Capital Gain เป็นกำไรที่ผู้ลงทุนจะได้รับจากการซื้อ-ขายทรัพย์สิน หลักการง่ายๆของการลงทุนเพื่อกำไรส่วนต่างก็คือ “ซื้อถูกขายแพง” (BLASH: BUY LOW AND SELL HIGH) นั่นเอง

ตัวอย่างของการลงทุนเพื่อกำไรจากส่วนต่าง เช่น ซื้อหุ้นราคา 10 บาท ขายออกไปที่ราคา 12 บาท หรือ ซื้อบ้านเก๋ราคา 1,000,000 บาท มาปรับปรุงตกแต่งทาสีใหม่ แล้วขายในราคา 1,200,000 บาท การลงทุนในลักษณะนี้เปรียบได้กับการซื้อลูกวัวพันธุ์เนื้อมาขุนจนอ้วน แล้วขายออกไปเมื่อวัวมีขนาดและน้ำหนักที่มากขึ้น

สิ่งที่ต้องระวังในการลงทุนเพื่อกำไรจากส่วนต่างก็คือ ราคาของทรัพย์สินทุกประเภทในโลกไม่ได้เปลี่ยนแปลงในทิศทางที่เพิ่มขึ้นเพียงอย่างเดียว ในบางเวลาทรัพย์สินบางอย่างอาจมีราคาลดลงได้ ไม่ต่างอะไรกับราคาเนื้อหมูเนื้อวัวหรือสินค้าเกษตร ที่บางช่วงก็ถูกเสียจนเกษตรกรต้องออกมาปิดถนนประท้วง แต่ในบางเวลาก็แพงเสียจนประชาชนต้องหันไปบริโภคเนื้อสัตว์ประเภทอื่น

กรณีศึกษาของราคาบ้านย่านสนามบิณสุวรรณภูมิเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่ดี ช่วงก่อนหน้าที่ดินสนามบิณจะสร้างแล้วเสร็จ บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ต่างกระโจนเข้ามาลงทุนสร้างบ้านจัดสรรบริเวณโดยรอบสนามบิณกันเต็มไปหมด ทำให้ราคาที่ดินย่านนั้นมีราคาสูงขึ้นแบบก้าวกระโดด แต่หลังจากสนามบิณแล้วเสร็จ ชาวบ้านย้ายเข้ามาอาศัยได้ไม่นาน ก็พบปัญหาหามลพิษทางเสียงจนแทบอยู่กันไม่ได้ พวกกันติดประกาศขายและเริ่มย้ายออกเล่นเอาราคาที่ดินแถวตกลงไปช่วงหนึ่งเหมือนกัน

ดังนั้นหากคิดจะลงทุนเพื่อกำไรส่วนต่าง ผู้ลงทุนต้องเตรียมแผนรับมือการขาดทุนจากส่วนต่าง (Capital Loss) ด้วยเช่นกัน

รายรับจากกระแสเงินสด หรือ Cash Flow เป็นผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนได้รับจากการนำทรัพย์สินไปใช้ประโยชน์ (ไม่ได้ซื้อขายแลกเปลี่ยนทรัพย์สินโดยตรง) เช่น การซื้อบ้านเพื่อปล่อยให้เช่า โดยมีรายได้จากค่าเช่าสูงกว่าเงินผ่อนชำระธนาคารและค่าใช้จ่าย เกิดเป็นกระแสเงินสดที่ผู้ลงทุนจะได้รับ หรือตัวอย่างคลาสสิกหนึ่งก็คือการนำเงินเราไปฝากไว้กับธนาคาร เพื่อให้ธนาคารนำเงินฝากของเราไปใช้ประโยชน์ (ปล่อยกู้) เราเองก็จะได้ผลตอบแทนคืนกลับมาในรูปดอกเบี้ย โดยที่เงินต้นไม่ได้หายไปไหน

รูปแบบของกระแสเงินสดที่ผู้ลงทุนจะได้รับ อาจมาในรูปของ ดอกเบี้ย เงินปันผล ค่าเช่า หรือส่วนแบ่งรายได้ ฯลฯ ขึ้นอยู่กับว่าลงทุนในทรัพย์สินใด ทั้งนี้ลักษณะของผลตอบแทนในรูปกระแสเงินสดมักจะเป็นผลตอบแทนที่ได้มาคราวละไม่มาก ต่างจากการลงทุนเพื่อส่วนต่าง แต่ได้ต่อเนื่อง トラบเท่าที่ผู้ลงทุนยังถือครองทรัพย์สินนั้น เปรียบได้กับการเลี้ยงวัวนม ที่เราสามารถรีดนมไปขายได้ทุกวัน โดยที่แม่วัว (ทรัพย์สิน) ยังอยู่กับเรา

การลงทุนบน “ความคิดเห็น”

การลงทุนเพื่อกำไรจากส่วนต่างนั้น ถือได้ว่าเป็นการลงทุนบนความคิดเห็น พุดให้ง่ายก็คือ ทั้งผู้ซื้อและผู้ขายต้องยอมรับตรงกัน ใน “ราคา” ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนำเสนอ

คุณซื้อหุ้น ABC มาในราคา 10 บาท เสนอขายตลาดราคา 12 บาท (กำไร 2 บาท) แต่หากผู้ลงทุนคนอื่นเห็นไม่ตรงกับคุณ คุณก็ขายหุ้นที่ราคา 12 บาทไม่ได้

ในทางการเงิน มีความพยายามมากมายที่จะประเมินราคาของทรัพย์สินแต่ละประเภทให้ได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะไม่มีใครรู้หรือกว่า “มูลค่าที่แท้จริง” ของทรัพย์สินที่กำลังตกลงกันนั้นอยู่ที่ราคาเท่าไรกันแน่ ต่อให้คำนวณด้วยวิธีการที่ซับซ้อนเพียงใดก็ตาม สุดท้ายก็ต้องมาจบกันที่ความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่ตรงกันอยู่ดี

ด้วยเหตุนี้การลงทุนบนความคิดเห็นจึงเป็นการลงทุนที่มีความเสี่ยงสูง เพราะเป็นการลงทุนที่อยู่บนความคาดหวังหรือคาดคะเนบนสมมติฐานทั้งสิ้น ยกตัวอย่างการประเมินราคาเป้าหมายของหุ้นที่โบรกเกอร์ต่างๆ แนะนำ ก็เกิดจากการพยากรณ์ความเจริญเติบโตของธุรกิจนั้นๆ ในอีก 1-2 ปีข้างหน้า โดยดูจากยอดขายในอดีตบวกกับข้อมูลจากข่าวในปัจจุบัน รวมถึงแนวโน้มในอนาคต คาดการณ์ออกมาเป็นยอดขายและกำไรของบริษัทในวันข้างหน้า แล้วคำนวณกลับมาเป็น “ราคาเป้าหมาย” ที่ควรเข้าซื้อเพื่อลงทุน หรือเทขายเพื่อทำกำไร

คำถามมีอยู่ว่าเราจะเชื่อราคาเป้าหมายที่เหล่าโบรกเกอร์นำเสนอได้มากแค่ไหน เพราะราคาสุดท้ายที่เขาบอกเรา เป็นแค่เพียงผลลัพธ์ของการคำนวณบนสมมติฐานมากมาย หากพรุ่งนี้มีข้อมูลใหม่ที่อาจส่งผลกระทบต่อธุรกิจ ราคาเป้าหมายก็พร้อมจะเปลี่ยนไปเป็นอีกราคาหนึ่งในทันที

การประเมินราคาบ้านของโบรกเกอร์ก็เช่นกัน บางตำราใช้วิธีการง่าย ๆ ด้วยวิธีการเทียบกับราคาขายบริเวณโดยรอบ ที่เรียกกันว่า “ราคาตลาด” (จริงๆต้องเรียกว่า “ราคาที่เจ้าของอยากขาย” มากกว่า) คำถามคือใครเป็นคนตั้งราคาเป็นคนแรก และคนที่ตั้งราคาในภายหลังซื้อราคาดังกล่าวได้อย่างไร

ที่บอกว่าการลงทุนบนความคิดเห็นมีความเสี่ยงสูงก็เพราะว่า หากผู้ลงทุน (ตลาด) มีความเชื่อตรงกันว่า ทรัพย์สินนั้นดี ธุรกิจนั้นดี หรือบ้านหลังนั้นดี แน่ใจว่าราคาทรัพย์สิน หุ่นหรือบ้านหลังดังกล่าวก็จะขึ้น แต่หากเมื่อใดก็ตามที่ผู้ลงทุนมีความเห็นตรงกันว่าทรัพย์สินนั้นกำลังแย่ ธุรกิจนั้นไม่ดีแล้ว บ้านย่านนั้นไม่ดีแล้ว ราคาของทรัพย์สิน หุ่นหรือบ้านหลังดังกล่าวก็จะลดลง

การเกิดฟองสบู่กับทรัพย์สินแต่ละประเภทก็มีรากเหง้ามาจากการลงทุนบนความคิดเห็นเช่นเดียวกัน แต่เป็นความคิดเห็นด้านบวก หรือมองโลกในแง่ดีแบบสุดโต่ง จนทำให้ราคาทรัพย์สินเติบโตบนพื้นฐานของความต้องการเทียม เหมือนฟองสบู่ที่ค่อยๆพองออก มองภายนอกมีสีส้มสวยงาม แต่กำลังโตเกินตัว และจะทำลายตัวมันเองในไม่ช้า

การลงทุนบน “ข้อเท็จจริง”

หากเทียบกับการลงทุนเพื่อกำไรส่วนต่างแล้ว การลงทุนเพื่อกระแสเงินสดถือได้ว่ามีความเสี่ยงต่ำกว่า และให้ผลตอบแทนที่ยั่งยืนกว่า ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

- รายรับจากทรัพย์สินมีความแน่นอนมากกว่า เพราะเกี่ยวข้องกับสมมติฐานน้อยกว่า ส่วนจะมีความแน่นอนมากหรือน้อยแค่ไหน ขึ้นกับความสามารถของผู้ลงทุนในการควบคุมรายได้จากทรัพย์สินนั้น เช่น เราควบคุมค่าเช่าได้มากกว่าเงินปันผล กระแสเงินสดจากค่าเช่าก็จะมีค่าแน่นอนมากกว่าเงินปันผลจากหุ้น เป็นต้น
- รายรับไหลเข้ากระเป๋าคงต่อเนื่อง แม้มูลค่าของทรัพย์สินจะตกลงไปแล้วก็ตาม เช่น หากราคาบ้านในย่านที่บ้านเช่าของเราตั้งอยู่มีราคาตกลง ก็ไม่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของเรา ตราบใดที่ยังมีคนเช่าบ้านของเราอยู่

อันที่จริงแล้ว การลงทุนเพื่อกระแสเงินสดก็ใช่ว่าจะไม่มีความเสี่ยงอยู่เลย เพียงแต่มันมีความเสี่ยงในระดับต่ำกว่าการลงทุนเพื่อเก็งกำไร เพราะส่วนใหญ่เป็นการลงทุนที่เราสามารถ “ควบคุม” มันได้มากกว่า อย่างไรก็ตาม การลงทุนแบบเก็งกำไรจะเป็นการลงทุนที่ควบคุมไม่ได้เอาเสียเลย เพราะในความเป็นจริง ก็มีนักลงทุนแบบเก็งกำไรจำนวนไม่น้อยที่สามารถควบคุมความเสี่ยงจากการลงทุนของตัวเองได้ เพียงแต่ต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในทรัพย์สินที่มากกว่าคนทั่วไปเท่านั้นเอง

ท้ายที่สุดแล้ว โลกนี้ไม่มีการลงทุนใดที่จะไม่เสี่ยง สุดแต่ว่าคุณจะเลือกลงทุนแบบไหน ระหว่างการลงทุนที่ “เสี่ยง” (คือไม่รู้อะไรเลย) กับ “น่าเสี่ยง” (รู้วางแผน และหาวิธีควบคุมความเสี่ยงไว้บ้างแล้ว)

ฟาร์มวัว

ด้วยเหตุที่ทั้งวัวเนื้อและวัวนมต่างก็มีข้อดีและข้อเสียที่ต่างกัน วัวเนื้อแม้จะต้องเลี้ยงกับราคาตลาดที่ผันผวน แต่ก็สามารถทำเงินให้กับเจ้าของแบบเป็นกอบเป็นกำในการขายแต่ละครั้ง ในขณะที่วัวนมแม้จะให้ผลตอบแทนจากการขายนมวัวครั้งละไม่มาก แต่ก็ทำให้เจ้าของมีรายได้เลี้ยงตัวอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นหากเรารู้จักนำข้อดีของวัวทั้งสองประเภทมาใช้ให้เหมาะสม ก็จะเป็นการเร่งผลตอบแทนการลงทุนได้ดีไม่น้อย โดยคุณอาจแบ่งพื้นที่ฟาร์ม (พอร์ตการลงทุน) เป็นสองส่วน 3 ใน 4 ของพื้นที่เลี้ยงวัวนม เพื่อให้มีนมวัวขายสร้างรายได้ทุกวัน ในขณะที่พื้นที่อีก 1 ใน 4 ของฟาร์ม แบ่งไว้เพื่อเลี้ยงวัวเนื้อ สร้างผลตอบแทนจำนวนมากเป็นครั้งคราว หากแบ่งพื้นที่ฟาร์มให้เหมาะสมแบบนี้ เมื่อตลาดเนื้อวัวราคาดี ก็ไม่เสียโอกาสในการทำกำไร หากตลาดเนื้อวัวราคาตก ก็ยังพอขายนมวัวเลี้ยงตัวได้แบบไม่ต้องกังวล

ว่าแต่ว่าตอนนี้คุณมีวัวสักตัวหรือยัง!

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 7

บริหารเงินอย่าง “มีระบบ” และ “เป็นระเบียบ”

บริหารเงินอย่าง “มีระบบ”

เรื่องการบริหารเงิน โดยหลักแล้วมีมิติที่ต้องพิจารณาอยู่แค่ 2 เรื่อง นั่นคือ **เงินที่ไหลเข้า (Cash inflow)** กับ **เงินที่ไหลออก (Cash Outflow)**

ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นมีเงินเข้าและออกจากกระเป๋าอยู่ตลอดเวลา หัวใจสำคัญก็คือ

- 1) เงินไหลเข้าต้องมากกว่าเงินไหลออก (เกิดการสะสม) คนเราจึงจะ “มั่งคั่ง” ได้
- 2) ลำดับเงินไหลเข้าและออก ต้องเหมาะสม หรือที่เรียกกันว่า มี “สภาพคล่อง” ที่ดี

อันที่จริงแล้ว การบริหารเงินให้เกิด “สภาพคล่อง” ต้องมาก่อนด้วยซ้ำ เพราะหากคนเรายังบริหารเงินในชีวิตประจำวันไม่ได้ เงินขาดมือ ต้องหยิบยืมคนอื่นอยู่ตลอด อย่างนี้ก็คงมั่งคั่งได้ยาก

สำหรับคนที่ทำงานประจำ หรือมีรายได้เพียงทางเดียว การบริหารให้เกิดสภาพคล่อง ก็เพียงแค่ดูแลไม่ให้ใช้เงินหมดก่อนสิ้นเดือน (ถ้าจะให้ดีควรมีเหลือด้วย) แต่สำหรับคนที่ทำงานรับจ้าง (Freelance) หรือเจ้าของกิจการ ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอน หรือต้องเรียกเก็บเป็นงวด บางช่วงอาจไม่มีรายได้ อย่างนี้การบริหารเงินสด (สภาพคล่อง) ถือเป็นเรื่องคอขาดบาดตายอย่างมาก

ทั้งนี้ เครื่องมือทางการเงินที่จะช่วยให้การบริหารเงินมีระบบ ลดปัญหาการขาดสภาพคล่อง และสร้างความมั่งคั่งทางการเงินให้เรา ก็คือ การจัดทำ **งบประมาณ (Budgeting)**

อ่านแค่ชื่อก็รู้แล้วว่าเป็นการประมาณ เป็นคาดการณ์ล่วงหน้า ให้เรามองเห็นสภาวะทางการเงินที่จะเกิดขึ้นในอนาคต รู้ว่าเงินก้อนไหนจะได้มายังไง เมื่อไหร่ ควรหรือต้องนำไปใช้อะไร เมื่อไหร่ และในท้ายที่สุดจะเหลือเงินเท่าไหร่

ทั้งนี้คนที่ทำงานประจำ อย่างน้อยที่สุดควรมี**งบประมาณรายรับ-รายจ่าย** เพื่อประเมินสภาพคล่องโดยรวมว่า เงินรายได้ที่เข้ามาเพียงพอสำหรับการใช้จ่ายแต่ละเดือนหรือไม่ ส่วนคนที่ทำอาชีพรับจ้างหรือเจ้าของกิจการ นอกจากจะต้องทำงบรายรับ-รายจ่ายแล้ว (สำหรับธุรกิจเราเรียกว่า “งบกำไร-ขาดทุน”) ยังอาจจะต้องทำ**งบประมาณกระแสเงินสด**ด้วย เพื่อดูว่า เงินจะเข้าออกวันไหน และจะต้องบริหารเงินสดในมืออย่างไร ไม่ให้ประสบปัญหาสภาพคล่อง

เจ้าของกิจการจำนวนไม่น้อย มีรายได้ต่อเดือนสูง แต่บริหารเงินไม่เป็น คิดเองง่ายว่าแค่ขายต่อชิ้นต่อครั้งมีกำไรก็พอ สุดท้ายพวกนี้เงินหายหมด ทำเหนื่อยแทบตายแต่ไม่รวย เพราะไม่รู้จักทำงานการเงิน บางคนจ้างนักบัญชีทำงานให้ แต่ก็ดูไม่เป็น ถูกหลอก ถูกโกง บ้างก็จ้างแค้ให้ช่วยทำงานปลอมส่งสรรพากร เพื่อเลี่ยงภาษี อันนี้ยิ่งไร้ประโยชน์มาก

จำไว้เลยว่า งบการเงิน คือ พิมพ์เขียวสู่ความมั่งคั่ง ดังนั้นหากทำหรือจ้างงบการเงินไม่เป็น คุณจะประสบปัญหาในการควบคุมเงินเข้าสัปดาห์ และนั่นยิ่งทำให้หนทางสู่ความมั่งคั่งของคุณยาวนานออกไปทุกที

บริหารเงินอย่าง “เป็นระเบียบ”

เมื่อวางแผนการบริหารเงินเป็นระบบแล้ว ก็ต้องมาจัดระเบียบการเงินของตัวเองให้ดี หัวใจสำคัญของระเบียบการเงิน คือคำว่า “วินัย” พูดให้ง่ายก็คือ ระเบียบทางการเงิน เปรียบเสมือน “กฎ” ที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ไม่ต้องมีเยอะ ไม่ต้องมากซื้อ แต่ห้ามละเลย ห้ามยืดหยุ่น

ระเบียบทางการเงินที่ต้องมี หากต้องการมั่งคั่งในวันข้างหน้า ได้แก่

• การแยกบัญชีใช้จ่ายออกจากเงินออม

การหมุนเวียนกับการสะสมเป็นสิ่งที่อยู่ตรงกันข้าม ดังนั้นหากใครเป็นประเภทกินและออมอยู่ในบัญชีเดียวกัน มักเก็บเงินไม่ได้ค่อยได้ และใช้จ่ายเกินงบประมาณ หลักการบริหารง่ายๆ มีอยู่ว่า “เงินที่ไม่เห็น คือ เงินที่ไม่มีโอกาสได้ใช้” ดังนั้นถ้าอยากเก็บออมเงินให้ได้ ก็ควรเอาเงินก้อนนั้นแยกไปเก็บไว้ในอีกบัญชีหนึ่งจะดีกว่า

• การแยกบัญชีส่วนตัวกับบัญชีกิจการ

สำหรับคนที่มีแหล่งรายได้มากกว่า 1 แหล่ง แนะนำให้แยกบัญชีออกจากกัน ทั้งบุคคล งบรายรับ-รายจ่าย (หรืองบกำไร-ขาดทุน) และงบกระแสเงินสด ทั้งนี้เพื่อให้เห็นสภาพที่แท้จริงของแต่ละช่องทางรายได้หรือกิจการว่าสามารถอยู่ได้ด้วยตัวเองหรือไม่

พี่ท่านหนึ่งเป็นเจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็ก เงินหมุนเวียนในบ้านเดือนละหลายแสนบาท คนในครอบครัวกินใช้เงินจากกองกลาง ไหนจะค่ากิน ค่าอยู่ ค่าเรียนลูกๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มองจากภายนอกดูร่ำรวยและมีเงินใช้จ่ายไม่ขาดมือ แต่เมื่อมาดูงบการเงินกิจการ พบว่าเงินกู้กิจการ (OD) เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สอบถามเรื่องการทำบัญชี พี่แกบอกจ้างคนอื่นทำ พอลงมือทำงบการเงินแบบแยกค่าใช้จ่ายครอบครัวกับกิจการออกจากกัน ลมแทบจับ ติดลบเดือนละเป็นแสน เรียกได้ว่ากู้เงินมากินกันตลอดเวลา

การแยกงบการเงินส่วนตัวและกิจการออกจากกัน จะทำให้เราเห็นเนื้อแท้ของทั้งตัวเองและธุรกิจของเรา เป็นประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ และสร้างความมั่งคั่งได้อย่างถูกต้องทุกทาง

• การบันทึกรายรับ-รายจ่าย

หัวข้อนี้ดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กๆ แต่คนจำนวนมากที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเงิน ก็เพราะมองข้ามเรื่องเล็กๆนี้เอง การบันทึกรายรับ-รายจ่ายเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดตามและตรวจสอบการใช้จ่ายของเรา ว่า เป็นไปตามแผนหรืองบประมาณที่ตั้งไว้หรือไม่ ยิ่งเก็บบันทึกข้อมูลบ่อยและละเอียดแค่ไหน ก็จะทำให้เราควบคุมเงินของเราได้ดีมากขึ้นเท่านั้น

อย่ามองว่าการจดบันทึกจ่ายเป็นเรื่องจู้จุกจิก หรือเป็นเรื่องที่ทำให้เสียเวลา เพราะในความเป็นจริง เพียงแค่ 10 นาทีก่อนเข้านอน ก็เพียงพอแล้วสำหรับการทบทวนว่าเกิดการใช้จ่ายอะไรไปบ้างในวันนั้น

• การจัดทำบัญชีรายการทรัพย์สิน-หนี้สิน (งบดุล)

รายการทรัพย์สิน-หนี้สิน คือ สภาวะของความมั่งคั่ง ณ เวลาหนึ่งๆ ทั้งนี้คนเราควรสำรวจรายการทรัพย์สิน และหนี้สินของตัวเอง เป็นประจำทุก 6 เดือน หรืออย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง สำหรับคนที่มีหลายกิจการ ก็ควรแยกบัญชีรายการทรัพย์สิน-หนี้สิน ของแต่ละกิจการออกจากกันด้วย

• การจัดระเบียบเอกสารสำคัญทางการเงิน

เอกสารสำคัญที่ควรจัดเก็บบันทึกไว้ เช่น สมุดบัญชีเงินฝาก กองทุนรวม สัญญาทางการเงิน ใบเสร็จค่าใช้จ่ายที่นำไปหักหรือลดหย่อนภาษีได้ สลิปใช้จ่ายบัตรเครดิต บิลเรียกเก็บเงินค่าสาธารณูปโภค เอกสารแสดงความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (บ้าน รถยนต์) ฯลฯ ทั้งหมดนี้ควรเก็บไว้อย่างมิดชิดและเป็นระเบียบ เพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบและค้นหาเมื่อต้องนำมาใช้

• การตรวจสอบเครดิตทางการเงิน

“เครดิต” จัดเป็นทรัพยากรทางการเงินที่สำคัญอย่างหนึ่งของคนเรา ไม่มีเงิน แต่มีเครดิต ก็ยังพอมีโอกาสที่จะดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้ ดังนั้นข้อมูลเครดิตจึงเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งที่เรากุณคนต้องให้ความสำคัญ

ทั้งนี้ ทุกคนควรตรวจสอบข้อมูลเครดิตปีละ 1 ครั้ง เพื่อตรวจสอบดูว่าข้อมูลการเงินของเรามีอะไรผิดปกติหรือไม่ การตรวจสอบข้อมูลเครดิตในปัจจุบันก็ทำได้ง่ายดาย (ดูรายละเอียดได้จาก www.ncb.co.th) ค่าใช้จ่ายก็เล็กน้อย เมื่อเทียบกับทรัพย์สินทางการเงินและโอกาสทางธุรกิจของเรา

สร้างอุปนิสัยสู่ความมั่งคั่ง

ทั้งระบบและระเบียบทางการเงินที่ได้กล่าวไปนั้น เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นด้วยคน และมักถูกทำลายด้วยคนที่สร้างมันขึ้นมาเอง ระบบและระเบียบทางการเงินที่ดี จะไม่มีประโยชน์อันใด หากไม่ถูกนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริง

การจะประสบความสำเร็จทางการเงิน ต้องอาศัยทั้งระบบระเบียบทางการเงินที่ดี และวินัยของผู้ปฏิบัติ แม้จะมีแรงเสียดทานบ้างในช่วงแรก แต่หากถือปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ก็จะทำให้บ่มกลายเป็นนิสัยทางการเงินที่ดี อันจะนำไปสู่ความมั่งคั่งทางการเงินในที่สุด

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 8: รวยไม่ได้ ถ้า “ให้” ไม่เป็น

“พอ”

“รวย” เป็นหนึ่งในคำศัพท์ทางการเงินที่หาคำนิยามแท้จริงได้ยาก เพราะไม่รู้ว่าจะใช้อะไรเป็นตัววัด แม้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 จะให้คำนิยามเบื้องต้นไว้ว่า **“มีมาก”** แต่ก็ไม่ว่าต้องมากแค่ไหน อยู่ดี

1 ล้าน 10 ล้าน หรือว่า 100 ล้าน

ด้วยสภาพเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ดูเหมือนว่าคนเราจะพยายามวัดความร่ำรวยกันที่ตัวเงิน ใครไม่มีเงินก็อยากมีเหมือนคนอื่นเขา ใครมีมากแล้วก็ยังอยากมีเพิ่มขึ้นไปอีก ชีวิตนี้ต้องเปรียบเทียบกันไปไม่รู้จักจบจักสิ้น

หลายคนทุ่มเวลาทั้งชีวิตไปกับการหา “เงิน” ให้ได้มากๆ โดยไม่เวลาให้กับชีวิตที่พวกเขาต้องการ กว่าจะรู้ว่า “เงิน” เป็นเพียงสิ่งสนับสนุนให้ชีวิตมีความสุข ไม่ใช่จุดหมายปลายทางของชีวิต ทุกอย่างก็ล่วงเลยเข้าใกล้วาระสุดท้ายแล้ว

หากจะวัดความร่ำรวยกันจริงๆ เราควรวัดความร่ำรวยของแต่ละบุคคลเทียบกับความรู้สึกของตัวเองมากกว่าเทียบเคียงกับคนอื่น ว่าแค่ไหนที่ทำให้เรารู้สึก “พอ”

พออิม พอหลับสบาย พอเสริมความสุขให้ชีวิตได้ตามชอบ

หรือหากเอาให้เป็นรูปธรรมหน่อย ก็ให้แตกรายการค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตแต่ละวัน แต่ละเดือนออกมาดู ก็จะพบว่า จริงๆ แล้วหากเอา “ใจ” เราเองเป็นตัวตั้ง คนเราน่าจะรวยกันง่ายขึ้นอีกเยอะเลย

สิ่งสำคัญที่จะทำให้เราค้นพบความร่ำรวยได้เร็วขึ้น ก็คือ การค้นพบความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง ความต้องการที่ไม่มีคนรอบข้างหรือสังคมมากำหนดกฎเกณฑ์และออกแบบให้

³“ชีวิตสั้นเกินกว่าที่จะเดินตามความคิดคนอื่น” หากชีวิตของตัวเองยังต้องให้คนอื่นออกแบบและกำหนดเส้นทางเดินให้ แล้วมันจะเป็นชีวิตของเราได้อย่างไร

ยิ่งให้ ยิ่งได้รับ

อีกสิ่งหนึ่งที่สามารถแยกแยะระหว่าง “คนรวย” กับ “คนจน” ออกจากกันได้อย่างชัดเจน ก็คือ ความยินดีและเต็มใจที่จะ “ให้” หรือ “แบ่งปัน” สิ่งที่ดีกับผู้อื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน

คนรวยคือคนที่พร้อมจะ “ให้” ด้วยความเต็มใจและให้อย่างตั้งใจ ส่วนคนจน ต่อให้มีมากเท่าไร ก็ให้คนอื่นไม่เป็น จะให้ก็ให้แบบเสียมิได้ หรือไม่ก็ให้เพื่อรักษาหน้าตาของตนเอง

ในความเป็นจริงแล้ว คำว่า “ให้” นี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นการให้สิ่งของมีราคาหรือมูลค่าสูง ขอเพียงแต่สิ่งที่ให้นั้นมีประโยชน์ต่อผู้รับ เพียงเท่านั้นก็ถือเป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นรอยยิ้ม เงิน โอกาส ความช่วยเหลือ มิตรภาพ คำปรึกษา ความเผื่อแผ่และเอื้ออาทร ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่คนรวยจริงพร้อมจะแบ่งปันกับผู้อื่นทั้งสิ้น

หลายคนอาจมองว่า การให้คือการที่เราต้องสูญเสียอะไรบางอย่างไป แต่ก็น่าแปลกที่ในความมหัศจรรย์ของการให้ นั้น ผู้ให้มักได้รับสิ่งที่ดีกลับมามากกว่าที่ให้ไปอยู่เสมอ และยิ่งการให้ของเราเป็นประโยชน์ต่อผู้คนจำนวนมากเท่าไร ความมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ก็จะยิ่งหลังไหลเข้ามาหาตัวเราเองมากเท่านั้น

หรือมันจะเป็นกฎของจักรวาลหรือไม่ มีอาจทราบได้ สิ่งเดียวที่ผู้ให้รู้ก็คือ ไม่ต้องรอให้ผลลัพธ์ที่ดีหลังไหลกลับคืนมาหรอก เพราะทันทีที่ได้แบ่งปัน ผู้ให้ก็จะได้รับความสุขกลับคืนมาเกินกว่าที่ให้ไปแล้ว

“ผู้ให้ย่อมสง่างาม และดึงดูดความดีงามให้วิ่งเข้ามาหาตัวเองเสมอ”

ยื่นมือ อย่ายื่นเงิน

แม้การให้จะเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ภายในจิตใจ และเป็นเครื่องยืนยันถึงความเป็นคนดี แต่การให้ที่ดี ก็ควรเป็นการให้ที่พอเหมาะพอดี ไม่เกินกำลังของผู้ให้

³ Steve Jobs

*** สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2554 โดย จักรพงษ์ เมษพันธุ์: ห้ามคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใดของงานเขียน หรือทั้งหมด ก่อนได้รับอนุญาต **

ทั้งนี้เพราะการช่วยเหลือที่เกินกำลังนั้น เป็นการทำร้ายตัวของผู้ให้เอง อีกทั้งยังสร้างปัญหาใหม่ขึ้นมาอีกด้วย เช่น การกู้หนี้ยืมสินให้คนอื่น ทำให้เราช่วยคนอื่นได้ แต่ก็มีความเสี่ยงที่จะต้องแบกรับปัญหา หากคนที่เราช่วยเหลือดูแลตัวเองไม่ดี หากเงินมาคืนให้เราไม่ได้ ปัญหาหนี้สินก็จะตกเป็นปัญหาของเราแทน

ดังนั้น เวลาคิดจะช่วยเหลือใครด้วยการยืมเงิน จงคิดให้หนัก เพราะการยืมเงินนั้นมักเป็นเพียงการแก้ไข ปัญหาแบบชั่วคราวเท่านั้น ทำได้แค่เพียงตัดหรือปิดปัญหาให้พ้นไป แต่ไม่ได้ทำให้สาเหตุของปัญหาหมดไป

หากพี่น้องญาติมิตรหรือเพื่อนฝูงตักเตือน การหยิบยืมเงินช่วยเหลือบางครั้งคราวเป็นสิ่งที่พึงกระทำได้ แต่หากเจ้าของปัญหาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องตัวเองเป็นปัญหา ไม่ตั้งใจหางานทำเลี้ยงตัวเอง เลือกลงงาน เกีย่งงาน แล้วก็ขอเงินอยู่ร่ำไป อย่างนี้ควรหยุดให้เงิน แล้วช่วยหางานให้เขาจะดีกว่า

เพราะหากยังขืนยืมเงินให้ต่อไป อาจกลายเป็นภาวะ “เตี้ยอุ้มค่อม” ทำให้ชีวิตเราห่างไกลจากความมั่งคั่งไปโดยไม่รู้ตัว แถมซ้ำร้ายยังเพาะนิสัยเสพติดความช่วยเหลือให้กับคนใกล้ชิดอีกด้วย

รักใคร ห่วงใคร “จยืมมือ อย่ายืมเงิน”

คนรวยแท้จริงแล้วใจดี

บางศาสนาเชื่อว่า "เงิน คือ ต้นเหตุแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง" และ "คนรวย คือ คนโลก"

ในความเป็นจริงแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรผลลัดกันให้คนเราทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากกว่ากัน ระหว่างการ "มีเงิน" กับการ "ไม่มีเงิน"

ต้นตอของปัญหาที่แท้จริง คือ "เงิน" จริงหรือ หรือใจเราเองนั่นแหละที่เป็นต้นเหตุแห่งความชั่วร้าย และความโลภทั้งปวง

มีเงินมากมายก็ไม่แน่ว่าจะมีความสุข มีเงินมากแค่ไหนก็วัดไม่ได้ว่าเป็นคนดี เพราะสุดท้ายปลายทางแล้วมันวัดกันที่ใจของเราเองต่างหากว่าใฝ่ดีหรือเปล่า

จะดีกว่าไหม หากเราจะรู้จัก "รวยให้เป็น" ด้วยการรู้จักตัวเอง รู้จักพอ รู้จักให้ และรู้จักแบ่งปัน สังคมเราคงจะน่าอยู่ หากเรามีคนที่ "รวย" จริงๆ ที่รวยเป็น ไม่ใช่มีเงินมากมาย แต่รวยไม่ได้ เพราะให้ไม่เป็น

สุดท้าย สิ่งที่ทำให้ทุกชีวิตบนโลกวุ่นวาย กลายเป็นก้อนเนื้อที่อยู่ลึกจากอกซ้ายลงไป แค่นิ้วเดียว

กฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 9

คิด - ทำ - มี

ไม่ต้องรอให้รู้ 100%

คนล้มเหลวในโลกนี้มีอยู่ด้วยกัน 2 ประเภท ประเภทแรก คือ คนที่คิดอะไรได้ก็ทำเลย ไม่ต้องรู้ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องวางแผนใดๆทั้งสิ้น (เสี่ยง) ส่วนอีกประเภท คือ พวกคิดเยอะ เรียนแยะ เลยไม่กล้าลงมือทำเสียที (น่าเสี่ยง แต่ไม่กล้าเสี่ยง)

เราคงไม่พูดถึงคนกลุ่มแรก เพราะถ้าไม่คิดจะเรียนรู้ในสิ่งที่จะทำ ความสำเร็จก็คงเป็นเรื่องเป็นไปได้อย่างที่น่าสนใจและน่าให้กำลังใจ คือ พวกชอบเรียนชอบรู้ แต่ไม่กล้าลงมือทำมากกว่า

พวกนักคิด นักเรียน นักวิจารณ์ มักมีความเชื่อว่า หากต้องการประสบความสำเร็จ พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้อะไรต่อมิอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เราสนใจให้ถ่องแท้เสียก่อน แล้วค่อยคิดวางแผนและลงมือทำ

ความคิดดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความคิดที่ถูกต้อง เพราะการทำอะไรก็ตามแบบมั่วๆ ไม่ว่าจะดำเนินชีวิต หรือลงทุน ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่น่าเสี่ยงด้วยกันทั้งสิ้น แต่การศึกษาและเรียนรู้สามารถช่วยให้เรื่องที่น่าเสี่ยง กลายเป็นเรื่องที่น่าเสี่ยง”ได้

แต่สิ่งที่ต้องระวังก็คือ การศึกษาและเรียนรู้ที่มากเกินไป จนกลายเป็นการสังสม “ความกลัว” ให้กับตัวเอง โดยไม่รู้ตัว แล้วก็เอาความรู้ที่ได้เรียนได้รู้มานั้น สร้างเป็นเงื่อนไข (ข้ออ้าง) ปกปิดความกลัวของตัวเอง เพื่อจะได้ไม่ได้ลงมือทำอะไรเลย

เก่ง รู้ แต่ทำไม่เป็น อาจารย์และนักวิชาการทั่วไป คือ ตัวอย่างที่ดีของบุคคลประเภทนี้

เพื่อนท่านหนึ่งเคยคิดอยากเปิดโรงงานผลิตอาหารเสริมสมุนไพร เธออดทนเรียนปริญญาโท วิศวกรรมศาสตร์จนจบ เพื่อหวังเอาความรู้ไปใช้บริหารโรงงานของตัวเอง จากนั้นก็ไปศึกษาต่อด้านสมุนไพรและการแพทย์ทางเลือกอีก 4 ปี เท่านั้นไม่พอเธอยังศึกษาต่อด้านบริหารธุรกิจเพื่อเตรียมความพร้อมเป็นผู้ประกอบการต่ออีก 2 ปีอีกด้วย

หลังจากพบกันครั้งล่าสุด ได้ยินว่าเธอตัดสินใจที่จะไม่ทำธุรกิจอาหารเสริมสมุนไพรแล้ว เธอบอกว่าการทำธุรกิจไม่ใช่เรื่องง่าย เจ้าของกิจการต้องมองให้รอบด้าน เพราะมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จมากมายเหลือเกิน สรุปว่าเรียนมาจนถึงวันนี้ เธอรู้สึกว่าตัวเองยังไม่พร้อมสำหรับธุรกิจดังกล่าว

ฟังแล้วก็นึกเสียดายเวลาที่เพื่อนคนนี้ลงทุนไปกับการเรียนรู้เสียเหลือเกิน และคิดว่าหากเธอเอาเวลาร่วมแปดปีที่ผ่านมา เลือกรับจับทำอะไรสักอย่าง น่าจะเป็นประโยชน์หรือมีผลลัพธ์เป็นรูปธรรมกว่าเรียนไม่รู้จบแบบนี้

จากเรื่องเล่าดังกล่าวข้างต้น ไม่ได้หมายความว่า “ความรู้” ไม่ใช่สิ่งจำเป็น เพราะกฎแห่งความมั่งคั่ง ข้อที่ 5 ก็บอกไว้แล้วว่าให้ “ลงทุนในการเรียนรู้เป็นอันดับแรก” และ High Understanding, High Return

แต่ทั้งนี้ คำว่า “การเรียนรู้” ที่กล่าวถึงนั้น ต้องเป็นการเรียนรู้ที่เป็น “ของจริง” คือ ทั้งเรียนรู้วิชาการ และลงมือปฏิบัติไปพร้อมๆกัน เพื่อให้เกิดทักษะต่อเรื่องที่เรียน อันจะนำไปสู่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องและสูงขึ้นต่อไป

เท่าที่ได้ลองศึกษาอัตชีวประวัติของผู้ประสบความสำเร็จ พบว่าผู้ประสบความสำเร็จนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้รู้ไปเสียทุกอย่างในตอนเริ่มต้นทำตามความฝันของตัวเอง พวกเขาแค่มีความชัดเจนในวิสัยทัศน์ รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ใช้แรงบันดาลใจเป็นตัวนำทาง ศึกษาและเรียนรู้พอให้เห็นภาพรวมว่าจะต้องทำอะไรบ้าง วางแผนงานเท่าที่รู้ ที่เหลือก็ค่อยๆเพิ่มค่อยๆเติมระหว่างทางที่ลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) จากนั้นจึงพัฒนาทุกอย่างสู่ความสำเร็จ

ดังนั้น จงอย่ารอให้รู้ทั้งหมด 100% แล้วค่อยลงมือทำ แต่จงเริ่มทำ 100% จากที่รู้ สร้างทักษะและต่อยอดความรู้ออกไปเรื่อยๆ

บิดาของความสำเร็จ

“To Know and Not to Do is not yet To Know” Zen saying

ปรัชญาเซนกล่าวไว้ว่า **“รู้แล้วไม่ทำ เท่ากับยังไม่รู้”** ทุกกิจการใดในโลกล้วนสำเร็จได้ด้วยการลงมือทำ ไม่ได้สำเร็จได้เพราะการเรียนรู้ การเรียนรู้ให้ได้แค่ความรู้ แต่ถ้าหากต้องการประสบความสำเร็จ คุณต้องนำสิ่งที่รู้มาฝึกฝนและขัดเกลาให้เป็นทักษะและประสบการณ์ มันถึงจะใช้งานได้ และกลไกที่จะพัฒนาความมั่งคั่งให้เกิดขึ้นก็คือ การเรียนรู้ผ่านการลงมือทำเท่านั้น

จริงอยู่ที่การศึกษาและการเรียนรู้ช่วยย่นย่อเวลาการเดินทางสู่ความสำเร็จได้ แต่การลงมือเท่านั้นที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จ ไม่ใช่การศึกษา

กลัวล้มเหลว

อุปสรรคหนึ่งที่ทำให้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าลงมือทำก็คือ **ความกลัว** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **กลัวความล้มเหลว** คนส่วนใหญ่แค่คิดจะทำ ก็เริ่มตั้งคำถามแยะๆให้กับตัวเองแล้ว อาทิ จะเกิดอะไรขึ้นหากฉันทำไม่สำเร็จ ฉันจะต้องสูญเสียอะไรบ้าง บางคนคิดข้ามชอตไปถึงสีหน้าของคนในครอบครัวและเพื่อนๆ เมื่อรู้ว่าตัวเองล้มเหลว ตั้งแต่ยังไม่เริ่มลงมือทำ

น่าเสียดายที่คนส่วนใหญ่ที่มีความฝันอยากจะทำอะไรสักอย่าง เลือกหนทางที่ทำให้ไปถึงเป้าหมายช้าลง ด้วยการพาตัวเองเข้าสู่ภาวะกำบังที่พวกเขาเชื่อว่าจะปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นที่ทำงานที่พวกเขาเบื่อใจแทบขาด หรือกลับไปเรียนหนังสือ ซึ่งเป็นโลกแห่งอุดมคติที่พวกเขาได้รับการยอมรับ เพียงเพื่อปกปิด “ความกลัวล้มเหลว” ของตัวเอง

“ทางเดินสู่ความสำเร็จ มักปูด้วยกระเบื้องแห่งความล้มเหลว”

อันที่จริงแล้ววิธีจัดการกับความล้มเหลวนั้นไม่ได้ยากเย็นอะไร เพียงแต่ต้องยอมรับก่อนว่า “ความล้มเหลว” เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต คนเราล้มเหลวได้ตลอดเวลา แค่ไปทำงานสายสักวันหนึ่ง เพราะรอรถเมล์แล้วไม่มา แค่นี้ก็ถือว่าวันนั้นเริ่มต้นวันด้วยความล้มเหลวแล้ว

ด้วยเหตุนี้ การเดินทางสู่ความสำเร็จ จึงไม่ใช่การทำทุกวิถีทางเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว แต่มันคือการยอมรับว่าความล้มเหลว คือ เพื่อนร่วมทาง และเตรียมรับมือโดยการวางแผนสู่ความสำเร็จ โดยมีความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของแผนอยู่เสมอ เช่น หากวางแผนลงทุน ก็อย่าคิดแต่ด้านบวก คิดแต่ได้ แต่ให้คิดเผื่อด้วยว่าหากล้มเหลว ทุกสิ่งไม่เป็นไปตามแผน เราจะรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าวอย่างไร

คนที่ไม่เคยล้มเหลว คือ คนที่ไม่เคยทำอะไรเลย และคนที่ไม่เคยทำอะไรเลย ก็ไม่มีทางที่จะประสบความสำเร็จได้

คิด-ทำ-มี

มนุษย์เราทุกคนเกิดมาพร้อมกับสิทธิแห่งความมั่งคั่ง ไม่มีใครปิดกั้นโอกาสสู่ร่ำรวยของเราได้ ยกเว้นตัวเราเอง **ทรัพย์สิน** ที่มีค่าที่สุดของคนเรา ไม่ใช่เงิน แต่มันคือ **“ความคิด”** และมี **ทรัพยากร** ที่มีค่าที่สุด ก็ไม่ใช่เงินอีกเช่นกัน แต่มัน คือ **“เวลา”** ผลลัพธ์ของการดำรงชีวิตของคนเรา ขึ้นอยู่กับทรัพย์สินทางความคิดที่เรามี และสิ่งที่เราให้เวลากับมันไป

คนที่มีความคิดทางลบ หรือคิดไม่เป็น ยากที่จะมีชีวิตที่มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ เพราะสายตาของคนกลุ่มนี้จะทำอะไร หยิบจับอะไรก็มองเห็นแต่อุปสรรคและความยากลำบาก แต่สำหรับคนที่มองโลกในแง่ดี คิดเป็น กลับมองเห็นโอกาสต่างๆวิ่งผ่านไปมาอยู่ตลอด

คนที่ใช้เวลาไปแบบสิ้นเปลือง มักจะมารู้ค่าคืนวัน เมื่อทุกอย่างสายเกินไป แต่คนที่ใส่ใจกับการใช้เวลา พวกเขาจะได้รับผลตอบแทนการลงทุนเวลาเป็นความสุข และความอุดมสมบูรณ์กลับคืนไป

โลกเปิดโอกาสให้เราเสมอ อยู่ที่เราเองนั่นแหละ จะเปิดโอกาสให้กับตัวเองหรือไม่

คิด - ทำ - มี : หนทางสู่ความมั่งคั่ง สำหรับมนุษย์ทุกคน

ขอบคุณภาพประกอบจาก www.gettyimages.com

โครงการสุขภาพทางการเงินที่ดี

MONEY FITNESS PROGRAM

สภาพคล่องดี-ปลอดหนี้เงิน-พร้อมชนความเสี่ยง-มีสเบียงสำรอง-สอดคล้องเกณฑ์ภาษี-บั้นปลายมีทุนเกษียณ

วัตถุประสงค์:

1. ให้ความรู้ทางการเงินแก่บุคคลที่ตั้งใจที่จะมีอนาคตทางการเงินที่ดีขึ้น เพื่อเป็นรากฐานสู่สุขภาพทางการเงินต่อไป
2. รวบรวมองค์ความรู้และกรณีศึกษา เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือ "Money Fitness: วางแผนการเงินให้รวยด้วยตัวเอง" เผยแพร่เป็นความรู้ต่อสาธารณะ

รูปแบบโครงการ: อบรมสัมมนา และโค้ช ฝึกสอน ให้คำปรึกษา ผู้เข้าร่วมโครงการ

ระยะเวลาโครงการ: 3 เดือน เริ่มมกราคม-เมษายน 2554

- เรียนรู้และให้คำปรึกษาผ่านห้องเรียน 4 ครั้ง
- ทบทวนผ่านวิดีโอ (Youtube)
- ติดตามความคืบหน้าผ่านวิดีโอคอล (Skype)
- ประชุมกลุ่มย่อย Show & Share

หัวข้อการฝึกสอน:

1. Introduction to Money Fitness: ทำไม? ต้องวางแผนการเงิน
2. Know Your Money Status: งบการเงินส่วนบุคคล
3. Liquidity: สภาพคล่องดี
4. Toxic Money: ปลอดหนี้เงิน
5. Risk Control: พร้อมชนความเสี่ยง
6. Emergency Fund: มีสเบียงสำรอง
7. Tax Compliance: สอดคล้องเกณฑ์ภาษี
8. Retire Rich: บั้นปลายมีทุนเกษียณ
9. Plan for Money Fitness: โปรแกรมสุขภาพการเงินที่ดี
10. Monitoring and Control Your Plan: การเฝ้าติดตามและควบคุมแผนการเงิน

สนใจรายละเอียดติดตามได้ที่ www.moneycoach4thai.com

ติดตามข่าวสารและข้อมูลทางการเงินส่วนบุคคลที่เป็นเรื่องจริง

ทางเฟสบุ๊ก: www.facebook.com/moneycoachforthai

และทวิตเตอร์: @moneycoach4thai

Financial Education is The Unfair Advantage
&
Money Skill is The New Money

..... Robert T. Kiyosaki